

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

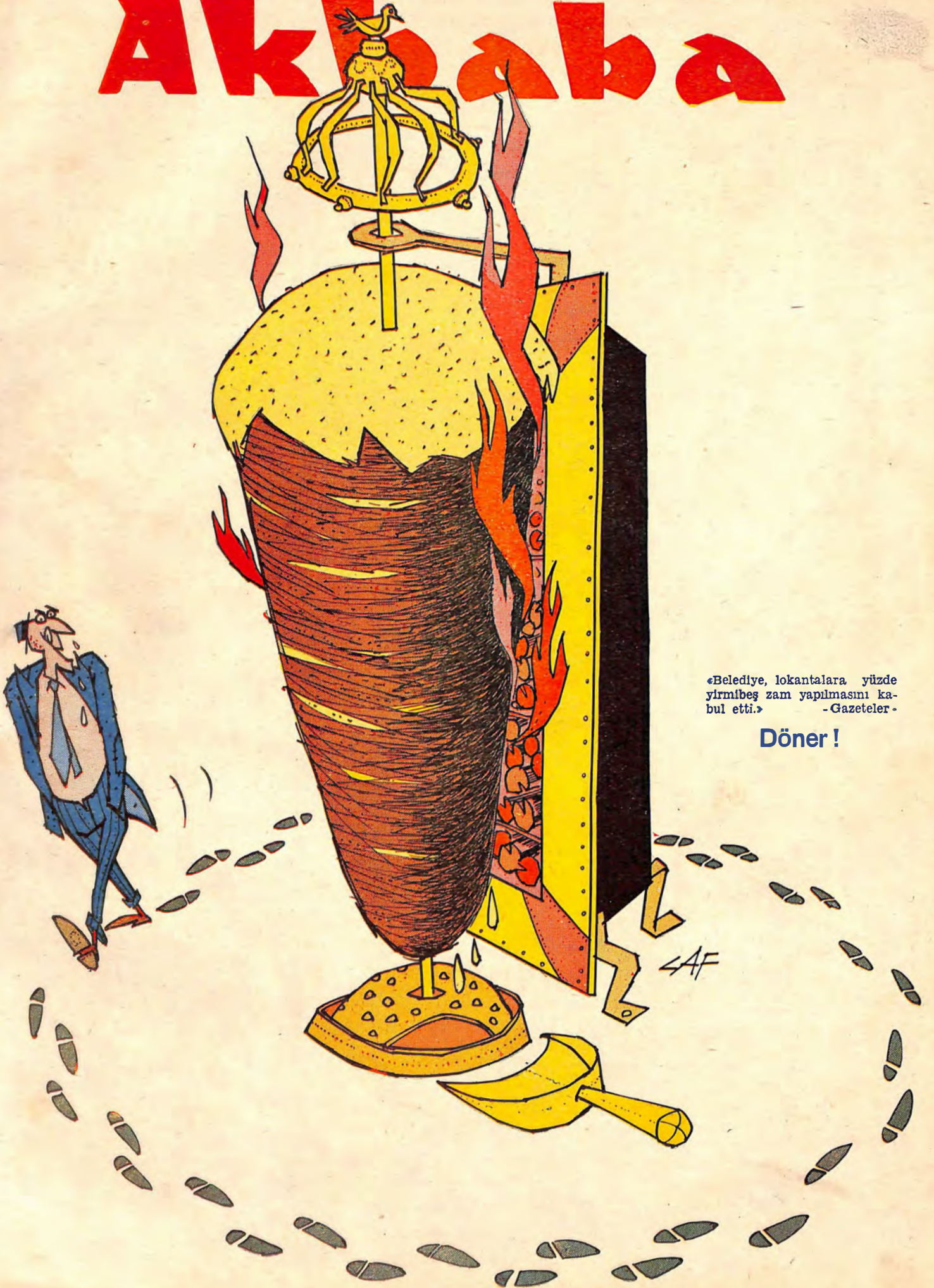
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

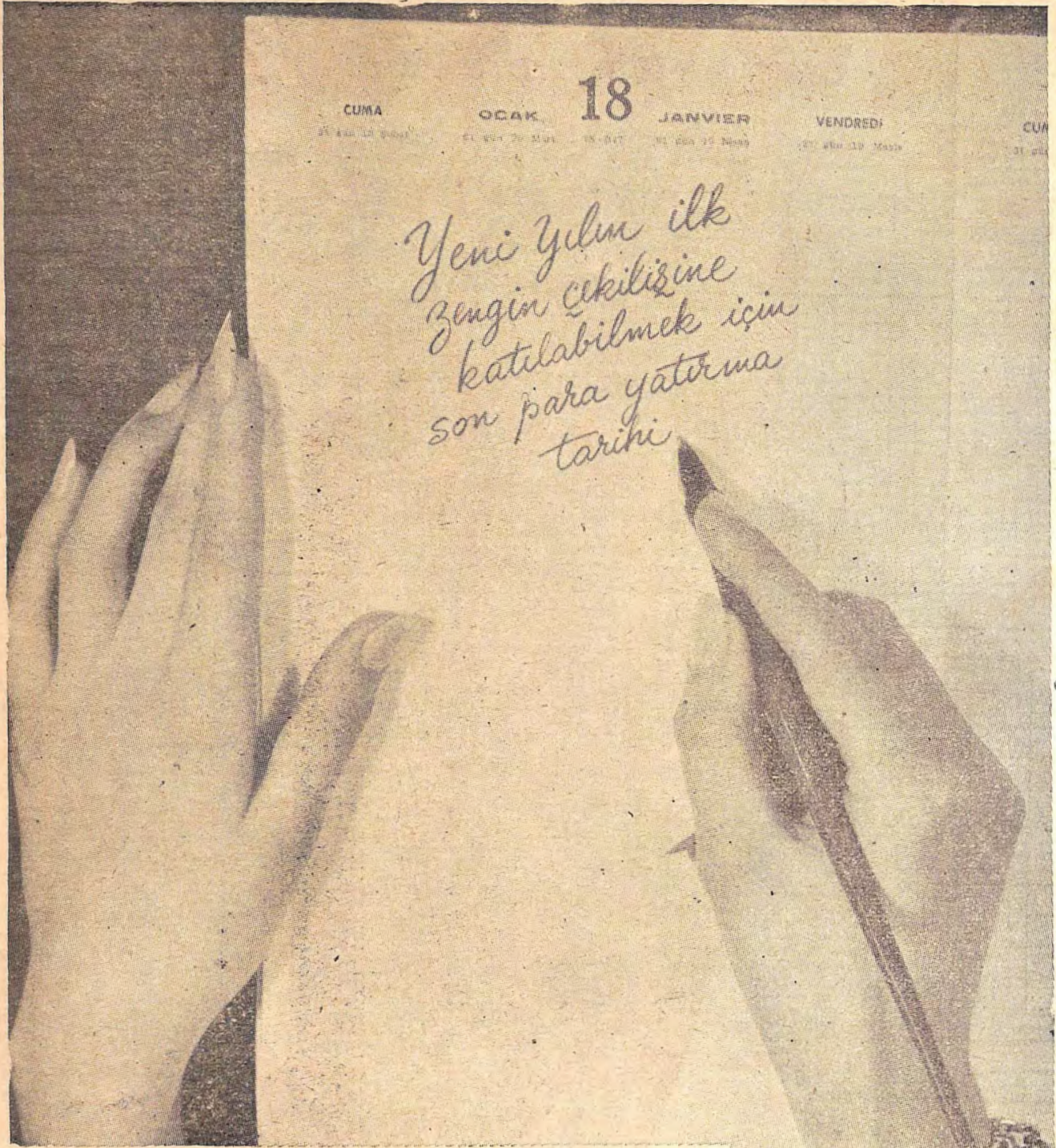
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkoaba

«Belediye, lokantalara yüzde yirmibeş zam yapılmasını kabul etti.»
-Gazeteler-

Döner !

Hesap açtırmakta acele ediniz!

YENİ YILIN İLK ZENGİN ÇEKİLİŞİNE KATILABİLMEK
İÇİN SON PARA YATIRMA TARİHİ 18 OCAK CUMA GÜNÜDÜR

Yılın ilk çekilişinde: 20 talihli 20 Apartman Dairesi • 2 talihli
yüzer bin lira • 50 talihli beşer bin lira • 100 talihli biner lira •
10 500 hesap sahibi de çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

en fazla ikramiye veren bankadır

Faaliyet - 47 - 6

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzık, Necdet Riştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydın, Ergin Ortaç, Gökdeniz Ortaç

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balçık, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cil : 3 — Sayı : 76

10 Ocak 1963

YIL : 41

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Çalışma Bakanına mektup

SAYIN Ecevit, Babam, o tatlı adam, mektep arkadaşımı. Sanatkâr annemin güzel bir gülü, odamın duvarında gözüm iliştiği koklamak istediğim penbe bir saadettiler.

Sizi, Nihat Erim Ulus'un başına geçtiği günlerde tanıdım. Galiba İngilizceden çevirmeler yapıyordunuz... Sonra, yavaş yavaş imzalı yazılarınızı okumaya başladık, fıkırayta makale arası yazılarınızı... Daha sonra, sayın İnönü siz de keşfetti, milletvekili oldunuz, koalisyon kabinelerinde de Bakan!

Şimdi, eski bir baba dostuna değil, kendi kırk yıllık köşemden, henüz Bakanlığı kırk aylık olmayan Bülent Ecevit'e sesleniyorum.

Konumuz, fikir işçilerinin aylıklarında yaptığınız —haydi bir kaypak kelime kullanayım— yeni ayarlamadır!

Sayın Bakan, baba dostu olmanın teklifsizliğiyle sorayım: Hangi dünyada yaşıyorsunuz?..

Babam, eski dill arüz ile yuğuran bir şairdi, annem duygulu bir ressam. Acaba onlar kalbinizin omuzlarına iki hayal kanadı mı takmışsınız?

Resmî Gazetenin yayınladığına göre, gazetelerde çalışan yazı işleri müdürlerinin maaşı, en az iki bin lira olacaktı. Sekreterlerin maaşları da, yine en az bin altı yüz lira!..

Bunlardan yazı işleri müdürlerine, düne kadar, yine sizin biçtiğiniz barem bin elli liraydı. Sekreterlere de yedi yüz!..

Kuzum beyefendi, sizin de sandalye sahibi olduğunuz İnönü İktidarı, bir yıl içinde böyle baş döndürücü, böyle yüzde yüz bir hayat pahalılığı mı yarattı?.. Ne oldu? Ne var?.. Yükselen hangi flatlardı?.. Piriç, üç liradan altı liraya mı fırladı?.. Şeker, üçyüz yirmiden altı yüz kırka mı atladı?.. Elektrik, su, ev kirası akıl almaz bir artış mı gösterdi?.. Yoksa pabuç mu eskisinden daha pahalı?..

Sayın Ecevit, İçişleri Bakam da sizdendir, Milli Eğitim Bakanı da sizden... Bir gün, kulaklarına eğilip sorar mısınız: Kaymakam maaşı kaçtan başlıyor?.. İlkokul öğretmeni ne maaş alıyor?

Ben size söyleyim: Yirmi yıla yakın bir süre okuduktan sonra, bir kaymakamın aldığı aylık, altı yüz liradır!

Bir ilkokul öğretmeni ise, yarının büyüklerini, üçyüzle dört yüz liralık bir maaş içinde pehriz tutarak yetiştiriyor!

Durun, durun, işi biraz daha bu-

yüeyim: İstanbul Valisine devletimizin ne maaş verdiğini biliyor musunuz?.. Ya bin yedi yüz lira, ya bin sekiz yüz!

İstanbul Valisi bu beyefendi, İstanbul Valisi!.. Türkiye girişi kapısında, ayrı ayrı hepinizin temsilcisidir!.. Elçiliklerde davetler olur, eşini de alıp gidecek!.. Büyük allelerin ziyafetleri olur, galalar olur, festivaller olur, açış törenleri olur, gidecek, gidecek, gidecek!.. Hangi elbiseyle, hangi gömlekle, hangi kravatla, hangi pabuçla ve refikasına giydireceği hangi tuvalet, hangi kürkle?..

İşte siz, devletimizin en aydın, en üstün vazife adamlarına veremediği bir maaşı, eliniz bizim keselerimize sokup rahat rahat, bir çatı altında çalıştığımız arkadaşlara dağıtıyorsunuz... Bunun adı da sosyal adalet! Sevinsinler bay sosyalın adaletini!

Ama, benim asıl söylemek istediğim bu da değildir sayın Bakan... Siz ki önce Millet Meclisine, sonra

Bakanlar Kuruluna bir yazar koltuğundan kalkıp oturdunuz. Bir matbaa kapısından çıkıp girdiniz. Nasıl olur da baskıları yüz binleri, ilânları milyonları aşan günlük gazetelerle haftalık dergicikleri bir tutarsınız?..

Demek sağlam temelli Cumhuriyet'le, satış şampiyonu Hürriyet'le, Türkiye ikincisi Milliyet'le Akbaba eşit!

Bin eşitsizlikten bir tanesini ele alalım: Her birine yılda üçyüz bin, dört yüz bin, beşyüz bin lira sağlayan şu bereketli resmî ilân yağmurundan bizim bahçemize bir damla, bir damlacık düştüğünü gör-dünüz mü?..

Bu mu eşitliğimiz?.. Bu mu sosyal adaletiniz?..

Elinizdeki dengesiz ölçüyü hemen ayarlamalısınız sayın Ecevit... Unutmayın ki, lâhana, pırasa tartarken bile bozuk terazî kullananları cezalandırıyorlar!

Saygılarımla:

Yusuf Ziya ORTAÇ

Politikacı — Görüyorsunuz, bütün gücümle orduyu kışlasına sokmaya çalışıyorum!

ŞAİR-İ ÂZAM Naci Sadullah

Ş U dünyada, hepinizin olduğu gibi, benim de, ya yazdıklarımı okuyarak, ya büyük ve güzel eserlerini görerek, ya da sadece yaşayışlarının nice örnek davranışlarını dinleyerek, yüzlerini hiç görmeden candan sevip saydığım, -az ve öz- bazı gerçekten «cins» insanlar var...

Türkiye Cumhuriyetinin ilk medeni nikâh memuru, rahmetli «Ubeydullah» efendi, bunlardan birisidir.

Onu bana, sayılı dostlarından, rahmetli Ömer Rıza Doğrul sevdirtip saydırıncı.

Doğrul, aramızda takılma konusu edilecek kadar sık ve çok övdüğü o Ubeydullah efendi için:

«— İnandığım Hazreti Muhammet «Benden sonra Peygamber gelmeyecektir!» demiş olmasa, Ubeydullah hocanın peygamber olduğuna imân ederdim!» derdi.

Yine Ömer Rıza'dan dinlediğime göre, rahmetli Ubeydullah efendi, kendisini hiç kullanmadığı içkiye zorlıyanlara:

— Dudaklarında «Şems» âne bir gülümsemeyişle şöyle cevap verirmiş:

«— Ben başımı, kendi haline bıraktığım halde zor idare ediyorum. Şayet onu bir de alkolle dürtülürsem, dizginlerini toparlıyamam.»

Benim şimdi sizlere - yine rahmetli Ömer Rıza Doğrul'dan naklen - anlatacağım «Akbaba» hikâyesi, işte bu «Ubeydullah efendi»nin başından geçmiş...

Ubeydullah efendi, o tarihte Osmanlı İmparatorluğunun «Londra» sefiri kebirî bulunan dostu şair rahmetli «Abdülhak Hâmit»in davetlisi olarak İngiltere'ye gitmiş...

«Hâmit», o sırada, galiba ikinci hanımı olan Mis «Nelly» ile evli...

Bir gece, «Hâmit», eşi, ve misafirleri Ubeydullah efendi, o zamanki «Londra»nın en lüks gazinosu olan «Kovent Garden» e gitmişler!

«Kovent Garden» de, İngiliz aristokratlarından yalnız Kralla Kraliçe eksik!..

Avizelerinin billurları ampullerinden fazla pırıldayan muhteşem salondaki masalarda, vasıfları «Kont» dan, «Dük» ten, «Düşes» ten, «Kontes» ten, «Lord» tan aşağı sayılabilecek bir bizimkiler var...

Ve Fransa, İtalya, İsviçre filân değil, İngiltere burası: Çatık kaşlı protokoller memleketi!

İnsanlar âdâbı muaşeret kitabı kesilmiş!

Öksürmek için tuvalete gidilecek... Gülerken kahkahanızı besteli atacaksınız...

Ve her davranışınız, film çeviren bir baş aktörünkü kadar ölçülü olacak!

Ve işte bu salonda, bu dekor, bu atmosfer içinde, bizim sefiri-kebir, şairi-âzam Abdülhak Hâmit bey efendi ile eşi Mis Nelly, sesleri perde perde yükselen pek münasebetsiz bir çatışmaya tutulmazlar mı?

Lordlar, Kontlar, Kontesler, ve daha bilmem neler, yemeyi, içmeyi bırakmışlar, - âdeta salona kilosuz adam girmiş görmenin hayreti içinde - bizimkileri seyre dalmışlar!

Bütün ömrü boyunca, hiç bir fiyasko vermemiş olan biçare Ubeydullah efendi, utancından neredeyse yerin dibine geçecek!

«— Hâmit bey, demiş, hiç olmazsa Türkçe konuş da, söylediklerini anlamasınlar!..»

«Hâmit» bu ikâza, dostunun kulağına eğilip ancak onun duyabileceği bir sesle cevap vermiş:

«— Yağma yok... Türkçe konuşa-

yım da, bu terbiyesizliği yapanın bir Türk olduğunu anlasınlar öyle mi?...»

Fakat o, böyle söyledikten sonra eşine İngilizce konuşarak yaptığı taarruzları biraz daha ağırlaştırarak sürdürürken, «Ubeydullah» efendi tekrar karışmak zorunda kalmış:

«— Hâmit bey, ayıp. Eşine karşı bu dille konuşmak sana yakışır mı? Sen, koskoca bir İmparatorluğun Londra «sefiri-kebirî» değil misin?

Hâmit, kaşlarını çatarak cevap vermiş:

«— Değilim!..»

Rahmetli Ömer Rıza Doğrul'un dediği gibi, «Ubeydullah efendi, sabrın timsali adam!»

Bu meşrepten gelen sabır içinde, aldığı münasebetsiz karşılığı hazmedip:

«— Peki efendim, diyor, öyle olmadığımı farzedelim. Ama sen, Osmanlı İmparatorluğunun «Londra» «sefiri-kebir» i olmasan bile, bu kabaca davranış, o asil «Abdülhak» ailesinin evlâdı sıfatıyla, sana yine yakışmaz. Yoksa sen o ailenin evlâdı da mı değilsin?...»

«Hâmit» te cevap, tek kelimelik:

«— Değilim!..»

«Ubeydullah» efendide ise sabır, bitmek üzere bulunmasına rağmen, yine berdevan:

«— Peki öyle olmadığımı da kabul ettik Hâmit beyciğim: Fakat sen, koskoca bir milletin: «Şairi-âzam» diye vasıflandırdığı insan-sın... Senin burada gösterdiğin kabalık, o sıfatla uzlaşılabilir mi?»

«Abdülhak Hâmit», kaşlarındaki çatıklığı, meşhur monoklonu sağ gözünden düşürecek kadar arttırarak cevap veriyor:

«— Değilim... Ben «Şairi-âzam» da değilim!..»

İşte o zaman, sabrın bu canlı timsali adamda sabır tükenmiş:

«— O değilsin, bu değilsin, o halde ne boksun sen be?...» diye gürleyince, Hâmit, bir an aylan zekâsını toparlıyarak cevap vermiş:

«— Sarhoşum hocam, sarhoş!..»

Naci Sadullah DANİŞ

※

MİLLÎ BİRLİK

MİLLÎ Birlik Komitesinden bu yana bir «Millî birlik» lâfı çıktı ortaya. Hoş eskiden, çok eskiden de vardı ya!.. «İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kütleyiz» diye marşlar bile çıkmıştık.

Merak ettim... Ne ölçüde bir birlik ve beraberlik içinde olduğumuzu anılabilmek için halen memlekette mevcut bulunan «Kaynaşmış kütle» yi gözlerimin önünden resmi geçit yaptırdım.

Kendinizi sıkı tutunuz ve dikkatle seyrederiniz: (Sıkılmıyasınız diye araya birkaç kelimelik tuz-biber ka-fiyesi ekтім... Ama geri tarafı gerçekin yüzde yüz kendisi).

Adaletçiler,	Kemalistler,
Müfritler,	Sosyalistler,
Mutediller,	Komünistler,
İnönistler,	Kapitalistler,
İdealistler,	Y.T.P. liler,
Irakçılar,	Doğucular,
Türkçüler,	Batıcılar,
C.H.P. liler,	Kürtçüler,
Merkezçiler,	Cuntacılar,
Ortacılar,	14 ler,
63 ler,	4 ler,
Damatçılar,	147 ler,
Paşacılar,	22 Şubatçılar,
Maşacılar,	Karacılar,
Gülekçiler,	Havacılar,
Elekçiler,	Tanselciler,
Erimciler,	Atakçılar,
Doğancılar,	Batakçılar,
Soğancılar,	Eminsular,
Devrimciler,	Temelliler,

Bu konvoyu dahil olabilecek daha birçok kırklar, yediler bulmak mümkün. Bunlara bakıp da bayramlarda duvarlara asılan «Birlik dirliktir» vecizesine inanmamak mümkün değil!.. Gerçekten birliğimiz de, dirliğimiz de yerinde... Tanrı kem nazardan saklasın!..

Şemsi BELLİ

«Koçero, genç kızların sevgilisi haline geldi!» (İçişleri Bakanı)

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 1 metre kısa dalgadan İstanbul, 2 metre uzun dalgadan Ankara Radyosu!.. Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Yeni yılın ikinci programını sunuyoruz:

Yılbaşı gecesi özel surette sizler için bütün pavyonları tek tek dolaşan Akbaba mikrofoni karşınızdır!..

İlk olarak çeşitli partilerden kurulmuş karma bir eğlence topluluğunun beş sesli koşunu dinliyeceksiniz.

Kendilerini Kervansaray salonlarında «Baris Dünyası» sahibi A. Hamdi Başar'la birlikte çiftetelli oynarken yakaladığımız beş partiden beş kişi, scyyar mikrofonomuza şu parçayı okumuşlardır:

Âşıka Bağdat sorulmaz,
Ufukları aşar gider!
Parti yolcusu yorulmaz,
Oy izinde koşar gider!

Her gönülde bir beklemek,
Koltuk için bunca emek.
Seçim ateşinde yemek,
Tencereden taşar gider!

Fazilet kadro dışında,
Herkes bir suyun başında,
Özel sermaye peşinde,
Ahmet Hamdi Başar gider!..

Beşler'den sonra, yana yana dörtleri aradık. Hilton'un Şadırvan salonunda yakaladığımız C.H.P. dörtleri, simsiyah elbiseler giymişlerdi. Biz matemlerinin sebebini henüz sormadan Turgut Göle altırdı:

— Yasımız falan yok, dedi. Paşa hepimizi karaladı. Biz onu yalnız çıkarmamak için böyle karalara büründük!..

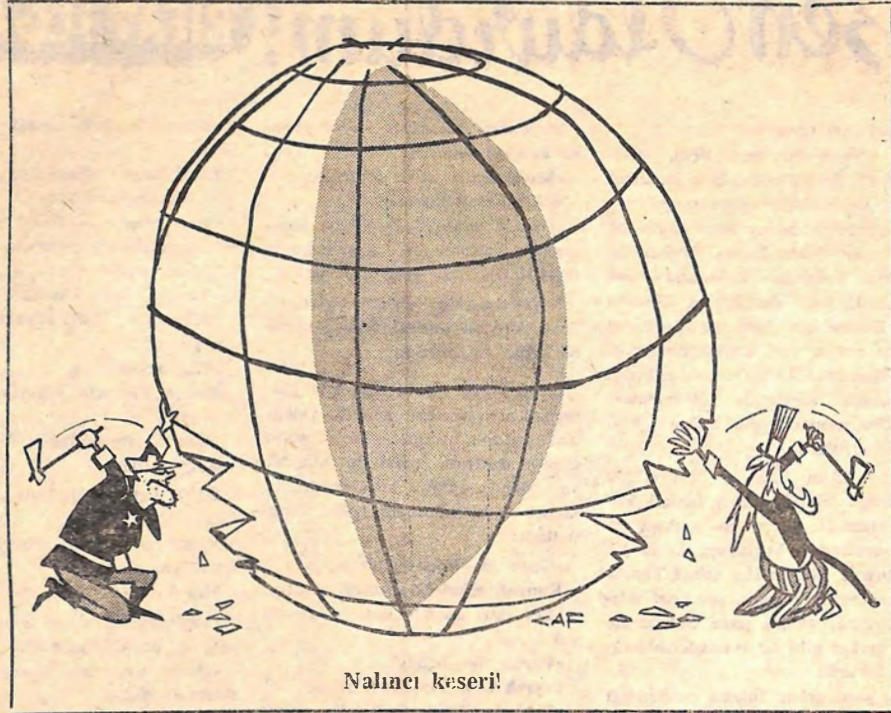
Ve... Biraz sonra mikrofonomuza şu türküyü okudular:

Paşam!.. Bize deme hurda,
Seni yediririz kurda,
Partideki her çukurda,
Yatanlar kara değil mi?

Kiminin apaktır saçı,
Kiminin kapkara içi,
Mor koyuna kara koçu,
Katanlar kara değil mi?

Kurutluoğlu'nun ben'leri,
Yüce kale bedenleri,
El öpmeye gidenleri,
Satanlar kara değil mi?

Savrulduk taze kül gibi,
Parçalandık gönül gibi,
Yem isteyen bülbül gibi,
Ötenler kara değil mi?

Halep orda, burda arşın,
Bestesiyiz eski marşın,
Kurultayda bize kurşun,
Atanlar kara değil mi?

Dibekledik boş havanı,
Gezdik Erzurumu, Vanı,
Kurup Haysiyet Divanı,
Çatanlar kara değil mi?

Mikrofonomuz tam dörtlere veda edeceği sırada masalardan birinde Turhan Feyzioğlu'nu gördük. Kurultay sonrasının ilk haftaları içinde Paşakülöz hastalığına yakalanan ve bu yüzden gözden düşmeye başladığı için «Damatomisin» ilâcından medet uman sevimli Başbakan Yardımcısı ayaktüstü bize şu parçayı okudular:

Gökte uçan Doğan kuşu
Dalın kıymetin ne bilir?
Üç ruaya bir dam veren,
Malın kıymetin ne bilir?

Nazar etti bir düz taban,
Öyle çok ki külâh kapan!
Dağbaşından gelen yaban,
Gülün kıymetin ne bilir?

İtibarda boyun eğer,
Başa geçti ibrik, leğen,
Arı kahrını çekmiyen,
Baba kıymetin ne bilir?..

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Yılbaşı gecesi sabaha kadar dolaştık. Niha-

yet sabaha karşı bir balıkçı meyhanesinde C.H.P. nin eski gözdelelerinden, yeni sözdelelerinden, ünlü söz yıldızlarından Tahsin Bekir Baltaya rastladık.

Balta'nın mikrofonumuza okuduğu türküyü de aynen sunuyoruz:

Giresunda kayıklar
Kızlar finduk ayıklar,
Çemal Satur her gece,
Adanayı sayıklar.

Hooyyy tenuz, Karatenuz!..
İçerum yara tenuz!..
Pen senu aramazsam,
Sen penu ara denuz!..

Uşaklar!.. siya siya...
Kelmüş hep bu Partiya...

Tenuz dalgasız olmaz,
Yürek sevdasız olmaz.
Ha bizde bu baş varken
Parti kavgasız olmaz!

Hooyyy tenuz!.. Karatenuz!..
İçerum yara tenuz!..
Pen senu aramazsam,
Sen penu ara denuz!..

Uşaklar... siya siya...
Tolmuş pizum partiya!..

Sevgili dinleyiciler!.. Bu haftaki konserimiz de burada bitiyor. Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle hoşça kalın!..

Zengin bir dilenci öldü! (Gazeteler)

Ben Öldürdüm! RIFAT ILGAZ

ÇİYAN İdris:
«Nasil olur bu!» dedi, «Çi-
kez İsmail'in duş'unu yemeden
nasıl geçersin hastaneye sen!»

Caza evine düşen, ister «bey» ol-
sun ister «Âdem baba», Çerkez İs-
mail'in karantina koğuşunda tam
yedi gün çile doldurmak zorunda
idi. Beyler için işin bir sıkıntılı
tarafı yoktu ya... Çaylar demlenir,
gardiyanlara et, zerzevat aldırılıp
tencereler kaynatılır, eh burnuna
düşkün olanlar varsa kolayca mal
da uydurulurdu.

Ama Âdem babalar için iş hiç
de böyle değildi. Çerkez İsmail, kri-
ze yatanları posta posta duşa so-
kar, maltada koşturup, jimnastik
yaptırırdı. Bunlardan şifayı kaparı-
lar, sedye ile hastaneye, krizi atla-
tanlar, hap alacak para bulana ka-
dar herkes gibi tayın saatlerini bek-
ler dururdu.

Bu yeni gelen, zulasız enselendiği
için, erken düşmüştü harmanlığa...
Baş gardiyan, durumundan kork-
muş, Çerkez İsmail'e teslim edeme-
mişti. Doğrudan doğruya yatırmış-
tı hastaneye. Çıyan İdris, yeni gele-
nin başında dikilmiş, uzatmalı bir
jandarma çavuşu gibi sıkıştırıyor-
du boyuna:

«Ulan, adın ne senin?»

«Recep!»

«Baş gardiyan adamın mı yoksa?»

«Yooook!»

«Ulan Çerkezin duş'unu yemeden
nasıl geçebildin hastaneye?»

«.....»

«Yoksa taş mı tutuyorsun be!»

«Ne taşı... Metellğim yok!»

«Hoş, taş da tutsan bi halt ka-
rıştıramazsın ya!.. Köfte Mustafa
ile Beyaz Nurlı takıştı gene!.. Bir-
birlerine göz açtırmıyorlar!»

Recep biraz canlanır gibi oldu:

«Ölüyorum» dedi, «Yok mu bir
müslüman!»

«Paran yoksa müslüman da yok!»

Şoför Cemil:

«Ulan Çıyan!» dedi, «rahat bırak
şu cıvılı... Hiç mi harman görme-
din be!.. Getir bizim gazeteleri, ça-
buk!»

İlhami, hastanenin meydancısı
idi. Kapı altına kadar gidip gelebi-
lirdi serbestçe. Yarı gardiyan sa-
ylırdı o:

«Erken değil mi daha?» dedi.

O da biliyordu ki, tam vakitti.
Hiç olmazsa kalemdakilere bir göz
gezdirecek kadar zaman ayırabil-
mek içindli yavaş alıştı.

«Dokuzdan aşağı gelmez!» diye
kestirip attı. Gözü hâlâ yeni gelen-
deydi. Yatağının üstüne serdiği,
kolları ezik ceketinden, ayak ucuna
bıraktığı pabuçlarına kadar inceli-
yordu. Bütün bunlardan çıkaracağı
sonucun şu olması gerekirdi:

«Bu piç kuruşu meydancı parası
veremez!»

Meydancı olduğunu belirtmekten
de kendini alamadı:

«Senin tayın yarın çıkacak!»

Şoför Cemil kızdı:

«Ulan Çıyan!» dedi, «Sana kalırsa
suyunu, havasını da kesersin bu a-
damın! Getir şu gazeteleri be!..»

Koğuşa da üç gazete giriyordu.
Sekiz kişiden toplanan para ancak
bu kadar tutuyordu.

Çıyan İdris, resimlerine bile bak-
madan üç gazeteyi getirdi, yatağı-
nın üstüne bıraktı. Birini şoför
Cemile uzattı, birini de Konyalı-
ya.. Ben sevdiğim imzalıdan baş-
lamıştım ki okumağa şoför Cemil
patladı:

«Gene kız kaçırmışlar be!..»

Konyalı elindeki gazeteyi uzattı:

«Ver onu bana!» dedi, «Bunda
yok!»

«Vardır, iyi bak!»

Çeyrek saat aradıktan sonra:

«Yok ulan işte!» dedi, «Ver o ga-
zeteyi bana!»

«Dur yahu!»

«Pekiii, kim kaçırmış bu kıızı?»

«Kimin kaçırdığını yazmıyor!»

Şoför Cemil, elindeki gazetede
kendine göre okunacak bir şey kal-
mayınca:

«Konyalı!» dedi, «Hadi değiştiril-
lim!»

Harıl harıl okuyordu. Aradığını
yeni bulmuştu daha:

«Vay anasını!» dedi, «Kız, hem
de sinemada çalışıyormuş!»

Şoför Cemil:

«Yani!» dedi, «Artist?»

«Bilmem!» dedi, «Programcı di-
yor gazete...»

«Ha, anladım...»

Recep, ilk defa sağından soluna
döndü:

«Hangi sinemada?» diye sordu,
yattığı yerden.

Şoför Cemil çok kızılıyordu Rece-
be:

«Sana ne?» dedi, «Hangi sinema-
da olursa olsun!»

Top Remzi:

«Söylesen ağzın mı aşınır?» dedi,
«Söyle, hangi sinemada?»

«Hangi sinemada olacak, Opera
sinemasında!»

Recep:

«Yani!» dedi, «Kadıköyde!»

Top Remzi:

«Tanıdın mı yoksa?» dedi.

«Tanıdım!» dedi, «Güzel kızdı
doğrusu...»

Konyalı sordu:

«Adını söyle bakalım?» dedi,

«Tutuyor mu?»

«Adı mı?.. Adını...»

Sonra birden sustu. Gene yüzü-
nü öbür yana çevirdi. Böyle uzun
bir süre yattıktan sonra birden kal-
dırdı başını, göz kapaklarını ara-
ladı:

«Ölüyorum!» diye bağırdı.

Çıyan İdris:

«Yat ulan!» dedi, «Hastanenin
yarısı harmanlıktan kırılıyor da
gık demiyor!»

«Ölüyorum ben!»

Belki ilk harmanlığı idi Recebin.
Dışarda bulup buruşturuyor, bur-
nunun hakkını verebiliyordu demek.
«Ooof!»

Kalktı, oturdu.

«Ölüyorum!» diye bağırdı, «Ölüyorum işte!»

«Yat ulan!» diye üstüne yürüttü
Çıyan İdris, «Hiç mi harman gör-
medin be!»

«Ölüyorum!»

«Yahu, çocuklar!» dedim, «Sakın
bunun başka bir derdi olmasın!»

Şoför Cemil:

«Harmanlık!» dedi, «Başka ne
derdi olacak! Ulan ne zorun var!..»

«Ölüyorum!»

«Neden ölüyorsun?»

«Neden olacak...»

Çıyan tamamladı:

«Harmanlıktan!»

«Hayır!» dedi Recep, «Harman-
lıktan değil!..»

«Söyle be! Neden ölüyorsun?»

«Vicdan azabından!»

«Ne, vicdan azabı mı? Söyle ulan
nedir bu vicdan azabı?»

«Ben!.. Ben!..»

«Çocuklar! Sakın...»

«Ha?.. Sakın bu olmasın?»

Çıyan İdris bir ara kayboldu ko-
ğuştan. Çok geçmeden baş gardi-
yan görüldü kapıda. Herkes usul-
dan yataklarına geçti. Sanki hiç bir
şeyden haberi yokmuş gibi, geldi,
başında dikildi:

«Ne var, ne yok gazetelerde?» di-
ye sordu.

«İnönü demiş ki...» diye başlıya-
cak oldum,

«Canım geç İnönü'yü...» dedi.

«Amerika'dan üçyüz milyon do-
lar...»

«Bana ne...» dedi, «Paylaşacak o-
lanlar düşünsün! Sen ölen, ka-
landan, kaçırılardan haber ver!»

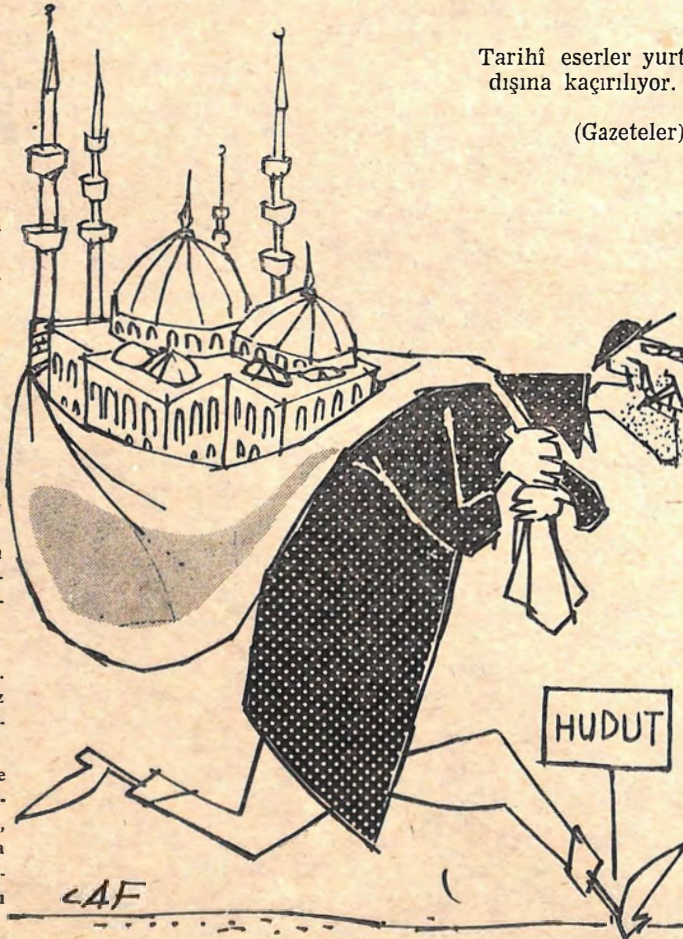
«Gene bir kız kaçırmışlar!»

Yavaştan Recebin yatağının baş-
sına kaydı:

«Kızı kaçırmışlar?» dedi, «Nere-
de?»

«Kadıköy taraflarında!»

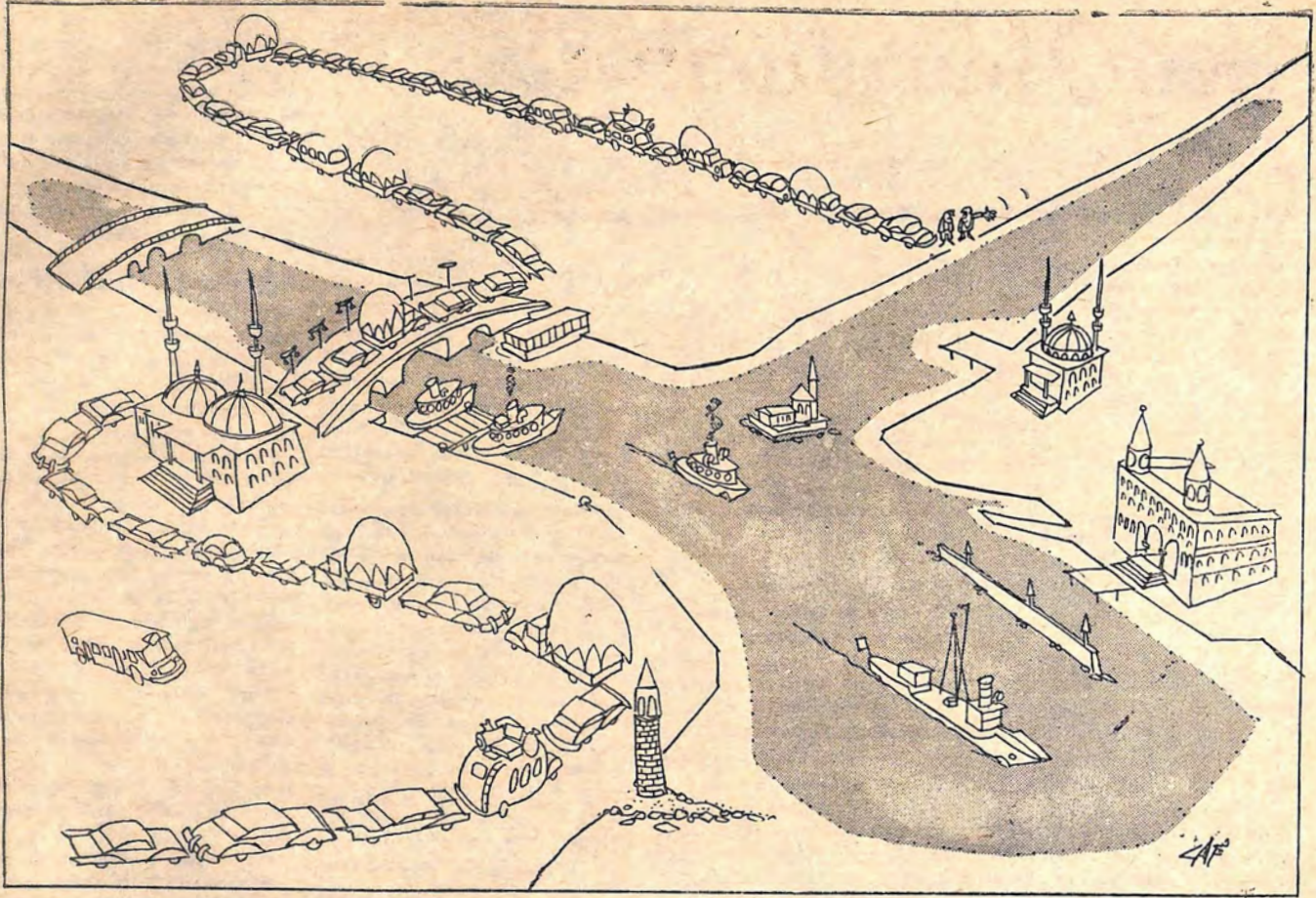
«Sonra, ne olmuş bu kız?»

Tarihi eserler yurt
dışına kaçırılıyor.

(Gazeteler)

YAZISIZ

— Boğaz köprüsü yapılacakmış da, şimdiden kuyruğa girdik âbi!..

«Öldürülmüş olmasından korkulu-
yormuş!»

Eğildi Recebin üstüne:

«Heeey, Recep!» dedi, «Bak kı-
zın öldürülmüş olmasından korku-
luyormuş!»

Recep, sağdan sola döndü birden:
«Ölüyorum!» dedi, «Görmüyor
musunuz, ölüyorum işte!»

«Neden ölüyorsun?»

«Neden olacak... Vicdan azabın-
dan!»

«O kızı tanır mıydın sen!»

«Tanırdım!»

«Sonra?..»

«Ölüyorum, diyorum size!»

«Ulan, yoksa... sen...»

«Ben... ben... Ben öldürdüm!»

Hemen apar topar götürdüler Re-
cebi, eli ayağı yer görmedi. Gece,
geç vakit gene kargatulumba bı-
raktılar yatağına, bir çuval kemik
gibi silkeleyiverdiler. Bütün gece

debelenip durdu yatağında.

Ertesi gün gazeteler zamanında
geldi koğuşa. Hemen hepsinin tam
göbeğinde bizim Recebin resmi...
Dörder, beşer sütun başlıklar:

Programcı kızın katili yakalandı!
Programcı kız öldüren Recep, nere-
ye gömdüğünü hatırlıyamıyor! Ka-
racaahmet sırtlarında kazılan yer-
den kızın ölüsü çıkmadı... Aramala-
ra devam edilecek!

Koğuştta, birden tartışma başla-
mıştı' Konyalı:

«Vay anasını be!» dedi, «Umma-
dığın taş, baş yarar diye, buna der-
ler!»

«Demek harmanlıktan değilmiş
ha!» dedi Top Remzi.

«Kan tutmasıymış demek!»

Meydancı Çıyan İdris:

«Susun da uyusun biraz!» dedi,
«Bütün gece bir dirhem uyku gir-
medi çocuğun gözüne!»

Birden değer kazanıvermişti bi-
zim Recep. Hâlâ:

«Ölüyorum, ölüyorum!» diye inli-
yordu.

Sabah sabah gardiyanlar girdiler
koğuşa. Gene Recebi tuttukları gibi
kargatulumba götürdüler. Kapıda
bekliyen savcının Ciplne atıldılar. İki
üç saat sonra da geri getirip bırak-
tılar. Recep, sanki o, sabahleyin ko-
ğuştan kargatulumba götürülen Re-
cep değildi. Gülererek girdi koğuşa:

«Merhaba arkadaşlar!» dedi. «He-
pinizi Allah kurtarsın... İki, üç gün-
dür rahatsız ettim sizi... Bakma-
yın kusura... Malüm ya!..»

Çıyan İdris tükürür gibi sordu:
«Ne oldu programcı kızın ölüsü?»
dedi.

Recep gülüyordu:

«Ne ölüsü be!» dedi, «Ben de öy-
le leş çıkaracak yürek ne arasın!»
«Yani sen öldürmedin ha!..»

«Yok be ağbı!»

«Eeee... Bu kolpolar da ne olu-
yordu?»

«Ne olacak... Bizim çocukları gö-
rürüz dedik, köprü altında... Birinci
gün göremedik, ikinci gün, ama Hı-
zır gibi yetiştiler imdada... Sağ ol-
sunlar!»

Konyalı bir şey anhyamamıştı bu
dalgadan:

«Yani...» dedi, «Sen öldürmedin
ha?..»

Çıyan İdris:

«Yuh be!» dedi, «Hâlâ da soru-
yor!.. Mal yetiştirmiş omuzdaşları
işte, görmüyor musun!»
Eeee... Kız ne oldu?»

«Kız mı?» dedi, ««Ne olacak, dos-
tu kapatmış! Tıpış tıpış evine dön-
müş bugün öğleye doğru!»

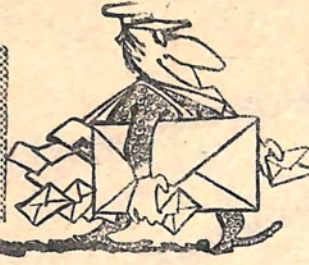
Rıfat ILGAZ

YAZISIZ

Nimet
Arzık

Ankara Mektubu

Meclis Notları :

İnsan tabanca namusuna nasıl bakarsa işte öyle bakıyordu İsmet İnönü Meclis salonunun loşluklarına. Tabancadan zannetmem ki korksun?... Hakikatten... Him... Hakkatten, her insan korkar hayatının mutsuz bir bölümünde. Görmediğini görmek istencesine, duymadığını duymak istencesine geriordu «ufak-tefekliğini»... Vücutundan bahsediyordum... Tasrih etmek zorundayım çünkü, insana söylemediğini söyleiyorlar bazen.

Kürsüde:

— «Senin gözün kör olsun»...

— «Senin gözün kör olsun.» (Pam pum iki yumruk ekiyle, birkaç tekme süsüyle) ölçüsünde laf düellosu sürüp gidiyordu. İnönü gene geriordu «ufak-tefekliğini» loşluklara...

Kürsüde:

Seyfi Öztürk Bölükbaşı'ı, eski liderini «sarhoş» diye prezante ediyordu. O da onu «Onbeş senelik dalkavuşum» diye... Ben süreli şeyi severim, dalkavukluk dahi olsa... 15 sene süren bir tutum, «meşrulasır»...

«Benim delikanlım» diye hitabediyordu Bölükbaşı. Bir zamanlar Menderes de Bölükbaşına «oğlum» diye hitabetmişti eski Mecliste. Pek fazla fantezileri yok politikacıların, yeni deyim, yeni tutum, yeni dünya yaratmıyorlar... Yaratmayı bir deneseler nice olur ki?..

Ağır mı ağır konuşuyordu Bölükbaşı. Zaten herkes birbirini mahvetmekle meşguldü salonda. Bu genel mahv'tan bizim için hayırlar çıkacaktır muhakkak!..

«Ateşli delikanlım» diyordu gene Osman ağam birine... Kimse de o-

na, bir tutam güllülikle, «ateşi senden aldık be ağam» diye hafifinden söz yetiştirmiyordu. «Öyle bir ateş ki, onu kıyısında Gazinolar yükselen göller bile söndüremedi...» Neticede Osman ağamın ateşi Seyfi Öztürk'ü söndürdü. Bir başkasını da, seğırtken bakışlarla etrafı nereden ne gelecek diye kuşkulanan bir başkasını!..

Sonrosi ...

Bir çorabını tersine giymişti, bir çorabını düzüne farkına varmadan. Söyleneni de dinlemiyordu. Süzül-müüü, kemik teşekkülâtı meydana çıkmıştı. Bi'çorabını tersine, bi'çorabını düzüne giymiş olan Kasım Gülek'i o halde kimse görmemişti.

E insan o hale gelir, yakın çevreden darbe yiyince (hem de kaçınıcı), e darbe yiyince yakın çevreden o hale gelir insan!..

Şakalara da kulak asmıyordu. Vatandaşın keyifsizliğinin seviyesine ulaşmıştı keyifsizliği.

— «E» diyordu, «E... lâyıktır ki o muameleyi gördük.»

İçinin burukluğuna içim buruluyordu. Yooo biraderim, o kadarına değildin lâyk. Kolay bir slogan bu: Milletler için de kullanılır. Denir ki: «Milletler lâyk oldukları idarelere sahiptirler». Aksini ispat etmek kolay olsa sana da, bana da. «Lâ-yıklık» ne zaman başlıyor biliyor musun? Seneler senesi millet sürdürünce... Hükümetleri de, idareleri de, şöhretleri de...

Çok affedersiniz amma ben şu kadarıktanberi bir genel tutuma şaşarım. Dostu da, düşmanı da a-

lm ahna çıkamıyor İnönü'ye karşı ve «Sen şu şu şusun, şunun bunun için yaptın, bunu şunun için yaptın» diyemiyor açık açık. Bu «tabu» nun sebebi ne ki?... Hasım bir yol hız alıyor, sonra «rak» diye duruyor hazır ol vaziyetinde. İş ya el öpmekle bitiyor, ya af dilemekle. Kasım bey bu tutunu izah'çin yetiştirdi imdadına; tecrübesi vardı.

— «Eeee... Delegeler çocukken, daha birinci sınıftanberi, İnönü'nün resmiyle, ismiyle, şöhretiyle, ismiyle yetiştirilmişler...» Bence o değil Kasım beycim... İnönü, istediği iyi de olsa kötü de olsa ne istediğini biliyor, yahut neyi istemediğini. Sizler, bana kızmazsınız, «müsveddilikler» içindesiniz. Bir çıkış yapıyorsunuz. Vatandaş ümidini dürtüklüyor: «Bu sefer... Ah bu sefer dünya birbirine karışacak, uyan ümidim» diye. Sonra bi'de görüyor ki «acele», Gürzü kalkanını destine almış bahadırın, «İnönüci-yüz» diye başlıyan biten deklarasyonuyla kapanıyor... Ondan sonra ümit dürtüklenenin imkânı kalıyor ki bu dünyada!..

Sonra başka birşey var: Kıpırdamazlık kanunu. Bir adam statikliğine hâkim olduğu bir ülkede bir mevkii kaparsa, çok uzun zaman, zır deli değilse, biraz idarecilikle, kıpırdamazlık kanunundan ötürü kalır yerinde. Çok örneğini gördük.

Oğlum Ahmedî Başbakan yapsak (Gocunacak hal yok paşam, yedi yaşında Ahmed), her sözü keramet, ve dünya onsuz felâket sayılır uzun müddet. Bu da var Kasım bey. Bu da var. Bu oldukça, sen de bir çorabını tersine bir çorabını düzüne giyip giyip boş ufuklara dalar-sın!..

Emekli Maaşı :

Esprisi de yok, arka-anlamı da. Bilinsin diye yazıyorum. Vatandaşın bilmesi iyi. Geçen gün bir göz attım bir kâğıda. İnönü, emekli maaşını almıştı üç aylık, kâğıdın altında da muntazam imzası vardı. 18.742 lira bilmem kaç kuruş. Üzüldüm şimcik kuruşunu unuttuğuma...

Çok seviniyorum: Yakında emekli maaşları zam görecektir de...

Ağırlanan Misafirler...

Bir zamanlar Cihad Baban dostum, Garip isimli, asırlık bir karı kocayı ağırlatmıştı ağırından Hilton'da. Puştalar aşağı, Puştalar yukarı, Puştalardan geçilmiyordu Türkiye Cumhuriyetinde.

Son zamanlarda genc birini ağırladık: Haulot. Avrupa Turizm Komitesi Genel Sekreteri v.s... v.s... Bu sefer Haulot'dan geçilmedi.

Kuru, uzun boylu, camgöz (Fosforlu Cevriye'nin Camgöz'ü daha sempattikti), lâkırdısı bol, hükümetlere süzülmesini bilen cinsten bir adamcağızdı bu. Şöyle konuşuyordu:

«Türk hükümetine yardım etmeğe hazırım... (Çok kudretliyimisin üstat!...) Biz bu tecrübeyi (Cam-bogte'ta da Tailand'ta da yaptık... (Hep mukayeseler, yamyam ülkelerine yakın ülkeleri alarak yapılvordu).

O bakandan randevu, bu bakandan randevu... Muhakkak adam memleketine dönünce, Türkiye'yi nasıl idare ettiğini anlatacaktı...

Bi'de aynı zamanda, Şımallı Esmark da Ankara'da bulunuyordu. Bir Şimal efendisiydi, sessiz, mütevâzi, bilgili, sempati dolu. Milletlerarası yardımlaşma fonunun temsilcisiydi üstelik. Onun yapacağı yardım yamyam ülkelerini örnek vererek palavra sıkmaktan ibaret değildi. Esmark'la kimse amma kimse meşgul olmadı. Sessiz sessiz geldiği gibi, sessiz sessiz ayrıldı.

Aferin Haulot'ya, kocaman bir aferin, herşeyden önce «lâfa» muhtaç olduğumuzu ne çabuk, ne güzel anlamış.

Alacahöyük ..

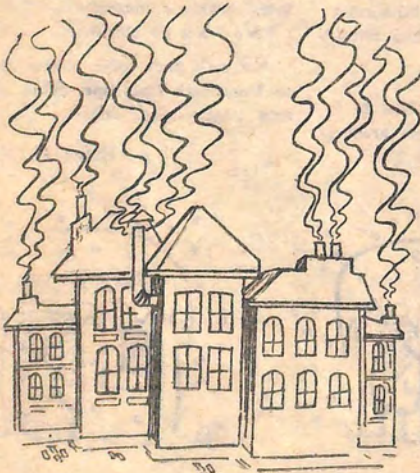
Biliyorsunuz, kazılar yapıldı, nefis heykelcikler meydana çıktı, fütürist üsluplu. Heykelciklerin şöhreti dünyayı tuttu.

Bir hariciyec:

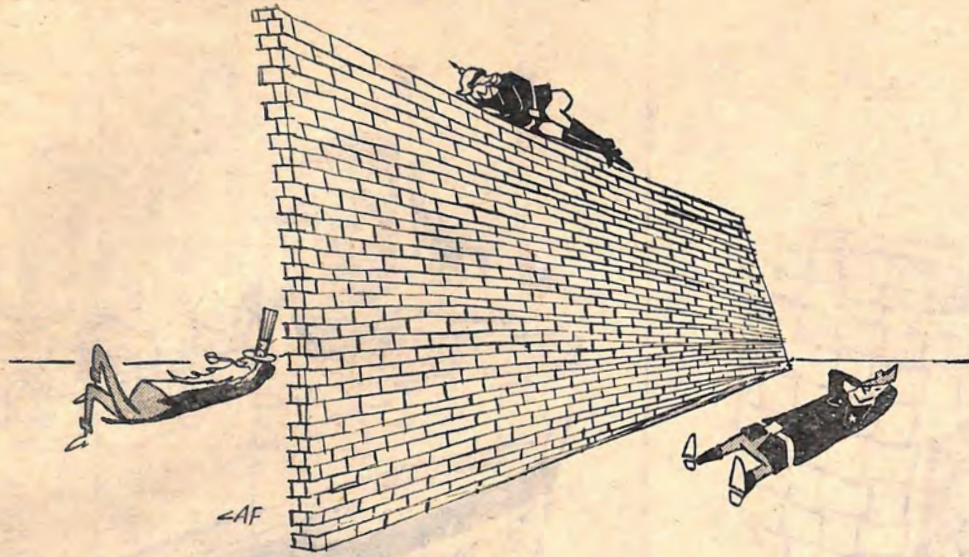
— «Ben Alacahöyük diye birşey bilmiyordum. Fransızların sergisinde gördüm, orda bulunan metaların resmini. Yahu bizde neler varmış, neler varmış...»

Vaaar... Et kafalar bile var...

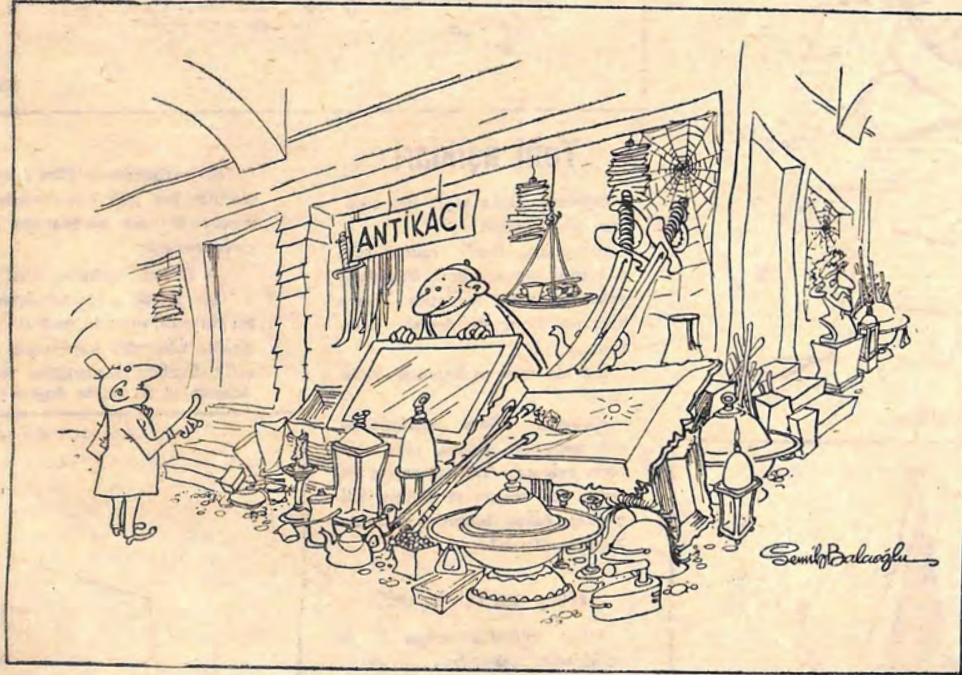
Yalnız zart zurt edersiniz bazıların beyler. «Afandım... Hariciye mesleği haricte kalmak'cındır. Merkezde fazla kahyuruz.» diye... Ya daha az kalsanız, Alacahöyüğü ancak Fransızların sergisinde keşfetmekle kalmayıp, galiba Alacahöyükten çok daha, amma daha büyük «sahaları» bile zihninizden silcek-siniz.

YAZISIZ

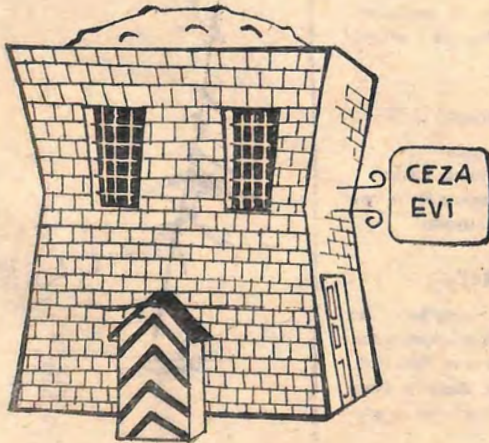

Berlin duvarı!

— Yeni bir şey var mı?..

Yine bir gazeteci hapsedildi! (Gazeteler)

Eski hamam

Eski tas!..

İĞNELİ FIÇI

Haspa!

HER zamanı söylerim: Osman Bölükbaşı yaman bir parlamento adamıdır. Konuşurken, kürsüye makineli tüfek çıkmış sanırsınız. Vurduğunu mutlaka yaralar. Üstelik nişancıdır da!

Son günlerde biraz yıprandı. Allah kimseyi basının diline düşürmesin, bir düştin mü, sağlam kurtulmazsın: Türküydü, şarkıydı, besteydi, şuydu, buydu derken, koca politika arslanını neredeyse canbazhane arslanına çevirecektiler!

Geçen gün bir gazetede üstadın yeni bir fotoğrafını daha gördüm: Ses mehtabımız (Artık kendisine yıldız demek olmaz) Müzeyyen Senar'la bir sofrada...

Odama grip çıkanlara gösterdim: Bütün yüzler ekşidi!.. Fotoğrafa iyi gözlerle bakan, tatlı bir tebessümle gülümseyen tek kişi çıkmadı...

Biliyor musunuz, Atatürk de sazi, içkiyi, eğlenceyi severdi. Sofrasında günün şöhretli sanatçıların sık sık görürdük. O bunları gizli de yapmazdı. İçki masası bile vatandaş gözü önündeydi.

Siz söyleyiniz, o manzaraya hafiflikle bakan, dudak biiken tek kişi biliyor musunuz?.. Ben bilmiyorum!

Bunun nedeni şudur: O, çevresini aşmıştı. O, içimizde başka benzeri olmayan tek insandı, Atatürk'tü o!

Ama başka biri, bu, şimşek şimşek zekâlı, dil sürçmez bir Bölükbaşı bile olsa, o cakalı yaşıya özendl mi, hemen cemiyetin gözünden düşer... Cemiyetin gözü ki, yer yüzünden gökteki yıldızlar kadar uzaktır...

Fıkra'yı bilir misiniz acaba?

Nasreddin Hoca camide vaaz ederken:

— «Ey hatunlar, demiş, kaşa rastık, göze sürme çekmek, yanağa düzgün, dudağa allık sürmek günahdır!»

Kadınlar:

— «Senin karın da çekiyor, senin karın da sürüyor.» diye homurdanınca, Hoca gültünsemiş:

— «Ama haspaya da yakışıyor!»

İş, yakıştırmakta... Bırakın Bölükbaşı'yı, içimizde öyle bir haspa var mı?..

Ne gezeeeeer!

— Haydi götüreliliim!

— Vallahi vurmağım memur bey, sadece evin kirasını söyledim!..

İstanbul'a

Yeni âşık!lar!

Delikanlı, kıza şöyle bir mektup göndermişti:

«Sevgilim.. Beni mâzur gör, çok unutkan adamım.. Dün sana evlenme teklif etmiştim, buna evet mi, hayır mı dediniz unut-tum...»

Kız da ona şu karşılığı yolla-dı:

«Şekerim.. Beni batırladığına çok memnun oldum, evet dün bana evlenme teklifini yapan bi-risine red cevabı verdiğimi bili-yorum, fakat bunun kim oldu-ğunu unuttum!..»

Hoca mı, talebe mi?

Film yıldızlarımızdan M. N. stüdyonun salonunda karşılaştı-ğı N. K. takıldı:

— Ben seni 1935 de bir filmde görmüştüm. O zaman ben İlkokulunda idim.

N. K. hemen cevabını yapıştı-r-

— O okula ben de devam et-miştim, orada hocalık ettiğini hatırlamıyorum!..

İyi adam!

İki yosma arasında:

— Dün gece kiminle gittin?

— Çok iyi ve sessiz bir adam-la... Bütün gece uyudu!

Buket!

Genç memur, sevgilisine en âymetli ve nâdide çiçeklerden bir buket göndermek fedakârlı-ğına katlanmıştı. Buketle be-ra-ber gönderdiği karta şu satırla-rı yazmıştı:

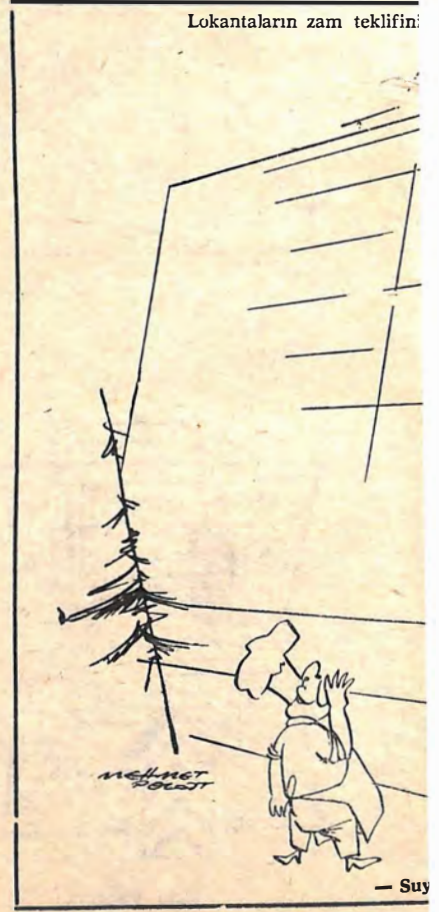
«En derin sevgimle.. Ve yarım ayılığım!..»

ROI
Bir rejisörümüz film çevirmek için, plâjında her gün baş artistle denize gi-muştu Bu aşk sarhoşluğu içinde İsta-mıva başladı:

— Biricik yıldızım, seni seviyorum;

Bir aralık gözlerini açan rejisör, kı-nu görünce, uykuda muhakkak karşını-an.ad. Gözlerini kapıyarak sanki rüya etti: «Turhan, söylediğim sözleri oldu-ğarasına al ve denize doğru yürü...»

Lokantaların zam teklifini:

— Suy

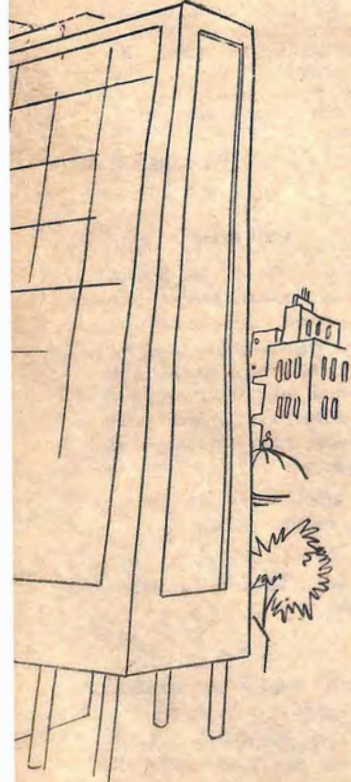
mur yağdı!

CABI

kaç artistle bu yaz Şile'ye gitmişti. Şile rejisör, güzel yıldız sırsıklam aşık ol- l'a dönen rejisör, gece uyurken sayıkla-

n düryanın en güzel kadınısın!.. nın uyanık ve gözleri ağlamaklı olduğu- şuna gitmiyecek bir şeyler sayıkladığını tüm çeviriyormuş gibi, sözlerine devam lbi tekrarladıktan sonra kızı kollarının

lediye kabul ediyor. (Gazeteler)

an da koy!..

Artistin Kocas!

Adı lazım değil, artistlerim- den birinin yeni hizmetçisi, çalı- nan kapıya koşar, biraz sonra dönüp hanımına seslenir:

- Kapıda bir bey var, sizi mu- hakkak görmek istiyormuş..
- Adını söylemedi mi?
- Hayır, yalnız başımı tutup dudaklarımdan öptü...
- Kocamdır, söyle gelsin...

Alışkanlık!

N. N., samimi bir arkadaşının karısından ayrılacağını öğrenil- ce, yazhanesine gidip sordu:

- Murat, karından ayrılacağı- nı haber aldım, doğru mu?..
- Evet... Biraz evvel avukatı- mm yanında idim..
- Lâf aramızda... Neden ay- rılıyorsun, biriyle mi aldattı?
- Bunun için değil... Buna a- lıştık gayri...

İkaz!

Bahçenin kuytu bir köşesine çekilmişlerdi. Genç kız, sevgili- sine sokularak fısıldar gibi bir sesle:

- Aman Turgut, dedi, beni öptüğünü annem görmesin!..
- Fakat ben seni öpmüyorum ki..
- Şey... Yâni öpersen demek istiyorum.

Sarhoş!

Rejisör, yardımcısına seslenir:

- Sarhoş rolünü yapacak ar- tist nerede kaldı?
- Telefon etti, gelebilecek- miş..
- Neden?
- Çok sarhoş da ondan...

— Geçemeyeceğiz... Mayolarımızı giyip gelelim!

Hindi dolması!

MİLLÎ Piyango'da amortiden yukarı çıkamıyor, Spor-Toto'dan değil on üçü, üçü bile zor tutturuyordum. Şansa dayanan oyunlara tövbe edeceğim sırada piyangocu gazeteler imdadına yetişmişti. Günde 25 kuruş vererek bir LOTARYA gazetesi alıyordum. Bu gazeteden hem sabık kraliçe Süreyya'nın o gün kiminle kıştırdığını öğreniyor, hem de ikramiye kuponunu kesip saklıyordum. Kuponları her gün kese kese elim makasa almış, terzilik yapabilecek kadar kesip biçmeyi öğrenmiştim.

60 kupon tamam olunca gazeteye göndermiş ve kazananların isimlerinin yayınlanmasını beklemeye başlamıştım. Yayınlanan listede benim de adım vardı: Bir ayaklı dikiş makinesi vurmuştu bana. Gazeteye mektup yazarak, armağanımı postalamalarını rica ettim. Verdikleri cevaptı:

— Olmaz, -diyorlardı- gelip keridin alacaksın. Yolda kırılıp dökülebilir. Postalarımızın hali malum. Yanlış bir etiket takarlar, senin makina Formozayı, Seylanı, Madagaskarı dolaşır gelir. Gazetemizin prestiji iki paralık olur.

Bir ay içinde alınmayan ikramiyeler, gazetenin olacaktı. Başka çaresi yoktu. Borç harç biraz para toparlayıp, başıma konan bu devlet kuşunu avlamak için soluğu İstanbul'da aldım. Gazeteye seğirttim:

— Verin makineyi... dedim.

İdare müdürü:

— Hemen olmaz, dedi, Makine vitrine en az 15 gün teşhir edilecek. Sen evvelâ büyük boy bir resmini çekti. Kazandığın dikiş makinesinin yanına fotoğrafını da asacağız. Dalâvere yapıyorlar, büyük ikramiyelerin patronlarının karılarına, kızlarına isabet ettiriyorlar demesinler diye bu resim 15 gün orada kalacak.

Biz, elli kuruşa şıpşak resim çekirmeğe alışmış, o kolay deyip soluğu Beyoğlu'ndaki fotoğrafçıları birinde aldım.

— Çek şu kılığımı, ahabp, dedim.

— Sen evvelâ kılığımı düzelt. Ondan sonra kılığını çekti, dedi.

Pantolonumun düğmelerini elimle şöyle bir yokladım. Ceketimin yakaları önümde mi arkamda mı diye kontrol ettim. Fiyakam yerinde idi:

— Kıyafetimde ne var ki, dedim.. Güveyilik resmimi çekecek değilsin ya!

Fotoğrafçı:

— Oğlum, dedi, evvelâ kıravatın yok. Gömleğinin yakaları tiftikli. Pantolonun ütüsü bozuk. Çorapların düşük. Ayakkabılarının dikişleri sökülmüş. Sakalın uzamış. Bizim objektif bu kadar pejmürde bir manzarayı çekemez!

Fazla üsteleşem, adam, bu kıyafetle dolaşmak Anayasaya aykırıdır diye, belki de beni polise teslim edecek... Soluğu beyazıt meydanında aldım. Orada seyyar fotoğrafçıları vardı. Bir tanesinin yanına sokuldum:

— Acele tarafından bir foto, dedim. Büyük boy.

Makineyi 3 ayak üzerine oturtmak için yarım saat uğraştı... Altıma verdiği kırık iskemenin üzerinde muvazenemi temin edebilmek için, kollarımı, cambazca, terazi gibi kullanıyordum. Yerde duran bir şişeyi ikide birde kafasına dikip geliyordu şıpşakçı.

— İftiğin nedir? Diye sordum.

— Eczalı su, dedi. Başka fotoğrafçıları ilacı makineye koyarlar, ben makineye koyacak yerde kendim içiyorum. Kafayı tutarsam, makine resmi daha net çekiyor.

PIYANGODAN Vuran Makine

Resim o kadar net çıkmıştı ki, bu kadar berraklık içinde ben bile görünüyordum... Gazeteye gelince elimdeki kartonu uzattım:

— Biz, sis altındaki İstanbul resmini istemiyoruz. Sen nerelerde sin? dediler.

— Fotojenik olmadığım için fotoğrafım çekilmez benim. Görünmeyen adam gibiyim!

— Karşıdaki odaya gir. Foto muhabirimiz seni çeksin, dediler.

Odaya girdim. Sarı saçlı, geniş omuzlu fotoğrafçı beni görünce ağzında çiğnediği cikleti: «Küüüü!» diye çatlattıktan sonra, bir elini havaya kaldırarak:

— Orayt! diye bağırdı.

Herif oraya yat diyordu. Yere yatınca resim iyi çıkıyor olmalıydı. Öyle olmasa sinema yıldızlarımız, dansözlerimiz sedirlerin üzerine uzanıp sere serpe poz verirler miydi... Kendimi küüüt diye yere attım. Elindeki makineyi ayarladı. Flaşı patlattı.

— Hello.. diye bağırdı. Elinde telefon ahizesi olmadan «Allo» diyordu. Burada böyle konuşulacaktı zaar:

— Allo! Neresi? Siz kimsiniz? Santral sen aradan çık! diye bağırdım.

Ertesi günü, benim hastane ka-

pısına atılmış, torpilsiz hasta gibi poz vererek çektiğim resim, dikiş makinesinin yanına asılmış, altına da şunlar yazılmıştı:

(Hediye kazandığını duyan talihli okuyucumuz sevincinden yerlere yatarak, fotoğrafımıza bu şekilde poz vermiştir.)

15 gün otelde teşhir gününün sona ermesini beklerken, cebimdeki paralar da suyunu çekmişti. Son ümidim makineyi satmakta idi. Makineyi satar, memlekete giderim, diye düşünüyordum. Nihayet bir gün otel telefon ederek:

— Makineyi kaldır... dediler.

Evet, makineyi kaldıracaktım, hem de hakikî mânasiyle: Cebim-

YAZISIZ

de hamal parası bile kalmamıştı artık!

Onu omuzuma aldığım zaman, dünyayı sırtlamış götürüyordum sandım. Bu her adımda kurşunlaşan yükte Çağaloğlu yokuşunu inmem lazımdı. Ter burnundan akıyor, güç halle yol alabiliyordum. Otele 15-20 adam kalmıştı. Bir polis önüne çıktı:

— O makine kimin? Nereye götürüyorsunuz?

— Otele dedim. Piyangodan çıktı da...

— Hımmmm... O piyangodan karşına bir de polis çıktı! Şansın yaver gidiyor! Yürü karakola!

— Vallaha sandığınız gibi değil. Bunu kazanmak için tam 60 kupon kestim...

— Birini kestiğin muhakkak. Karakola...

Makineyi yere indirdim: — Hadi gidelim.. Siz polisler herkesi hırsız zannedersiniz zaten!

— Makine de karakola gidecek. Cürüm âleti ortada bırakılmaz. Al sırtına.

Adam lâf anlar soyundan değil. Makineyi tekrar omuzladım. Güçlükle indirdiğim yokuşu bu sefer diklemesine çıkmaya başlanıyalm mı? Aç midem, cılız bacaklarımla ben, bir Herkül olamazdım. Vakit yurdunun önüne gelince gözlerim kararır, diz kapaklarım karıncalanır gibi oldu. Makine bir tarafa fırladı, ben bir külçe gibi öteki tarafa yuvarlandım. Yokuş aşağı hızla inen 7 tonluk bir yük kamyonu da bizim makineyi bir kaç metre sürükledikten sonra durabildi.

Karakolda külçe haline gelen demir yığınının bana ait olduğunu ispat ettim. Komser gülmüsed:

— Ulan, dedi, yine şanslı adam mışsın be.. Benim gibi iyi kalpli bir komserle çattın. Başkası olsa, dikiş makineye çarpan kamyonun parçalanmış ön lastiklerini de ödetirdi sana!

— Şanslıyım, komser bey, dedim, şanslıyım... İki ay, her gün kupon kestim. 200 lira masraf ettim. Elime yüz kiloluk hurda demir geçti. Bunu bir hurdacıya satabilir de... Memlekete dönüş navlun parasını tutturabilirsem... Eeeh, dokunmayın keyfime!... Yolunun üzerine tavşan çıkmış taşıt sürücülerinden daha talihli sayacağım. kendimi...

Burhan ESEN

#

Can acısı

Berlinin büyük caddelerinden birinde karşıdan karşıya geçen bir yayayı, hızla gelen bir otomobil çiğnedi geçti. Otomobilli kazayı hissedince durdu ve geri vitese takıp yaralının tekrar üzerinden geçti ve gine durdu. Arabadan çıkıp kurbanının yanına koştu:

— Affedersiniz; çok affedersiniz, canınız yanıyor mu?

Yaralı zahmetle cevap verdi: — Evet, bithassa güldüğüm zaman!

Ceza

Marie Shantal bir arkadaşıyla, aşığından bahsediyordu:

— Son günlerde öyle çekilmez bir hale geldi ki... Böyle devam ederse onu kocamla alatacağım!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Son şarkı!

Tanınmış şarkıcı ve besteci Domenico Modugno bir arkadaşının evinde yemeğe davetli idi. Yemekten sonra arkadaşının kızı rica etti:

— En çok sevdiğiniz son şarkılarınızdan birini okur musunuz bize?..

Modugno ellerini uğuşturarak:
— Buna imkân yok Sinyora. Çocuklarımızın arasında okuyamam, şarkı biraz açık saçık..

Diyerek özür diledi.

Ev sahibinin en küçük oğlu boynunu büktü:

— Ne yazık... O halde amca bize sadece güftesini okuyun kâfi...

Kendi kendini tenkid!

Bernard Shaw, kendini bile tenkid eden, lâfını esirgemeyen bir yazardı. 1925'te Nobel mükâfatını kazandığını haber alınca:
— Bu sene benden başka hiç bir kimse komedi yazmadığı için mükâfatı bana verdiler!.. demiş.

Saadet!

Delhi'de, bir mağaza sahibi gazeteci Sergio Borelli'ye:

— Bak, demiş, bir milyon rublesi olan bir zenginle on iki çocuğu olan bir kimse kadar hayatından memnun değildir. İlki daha ister, ötekisi ise olanla yetinmiştir!..

Anlaşma!

Meşhur Alman artisti Curd Jürges Paris'te bir dostuna şöyle demiş:

— Karımla tam bir anlaşma halindeyiz. Ne zaman bana «Ne düşünüyorsun kocacığım?» diye sorunca anlarım ki şunu demek istiyor: «İşte, ben kararımı verdim!»

Paraşüt gibi...

Orson Welles Paris'te rastladığı bir arkadaşına, buraya sık sık gelişinin sebebinin kısaca anlatır:

— Azizim, ruh bir paraşüt gibidir, açılmayınca iş görmez!..

Ah şu hizmetçiler!..

Orta yaşlı kadın, gelen misafire:

— Size bir bardak çay ikram edeceğim, fakat sizi biraz yalnız bırakacağım.. Bir aydır bütün ev işlerini kendim yapıyorum..

Deyince, misafiri hayretle sordu:

— Ya, demek o güzel ve çalışkan hizmetçiniz gitti öyle mi?..

Kadın içini çekti:

— Evet, kocamla beraber...

— Anriko, çavuş şakaları yapmak sana yakışmaz!

Müdürün bıyıkları!

Bir şirkette çalışan iki genç kız, bir tatil gününde buluşmuşlardı. Şuradan buradan konuşurlarken lâf şirketteki işlerinden açılmıştı. Sarışını dedi ki:

— Şu bizim direktörün bıyıkları insanı güldürüyor değil mi?

Esmeri başını salladı:

— Eve: haklısın!..

Dedi ve kısa bir tereddüitten sonra ilâve etti:

— Ben de denedim.. İnanmazsın öyle gıdıkıyor ki..

Delinin zoru!

Bir zırdeli portakalı soymandan yiyordu. Bunu gören ona nisbetle akıllı bir arkadaşı bunun sebebini sordu. Zırdeli:

— Soyup da ne olacak, dedi, onun içinde ne var biliyorum!..

Sürpriz

İki kadın konuşuyorlardı. Biri ötekine sordu:

— Kızın evleniyormuş, doğru mu?

— Evet... Evet... Bir hafta sonra nikâhlaniyor..

— Müstakbel damadın, kızının bir ayağı takma olduğunu biliyor mu?

— Hayır... Ona bir sürpriz yapalım dedik!

Anasının kızı!

Dul kadın, kızını köşe başında bir delikanlı ile öpüşürken yakalar. Kızına çıkışır:

— Bu çocuk kim?

Kız, jözlerini yere dikerek karşılık verir:

— Arkadaşını, onu bana Sinyor Bianchi takdim etti. Sen onunla başbaşa kaldığın zaman canım sıkılmasın diye, beni alıp sinemaya götürüyordu...

Bedava kömür!

Olive bir gün arkadaşı Marius'un ziyaretine gider. Kömür ocağının üstünde yemek pişirdiğini görünce:

— Hâlâ mı kömürle yemek pişiriyorsun? Bu düpedüz geriliktir.

Diye tenkid eder. Marius:

— Haklısın, der, fakat ben kömüre para vermiyorum ki.. Bizim ev, tren istasyonuna çok yakındır, trenler pencerelerimizin önünden geçerler. Tren geçince bizim çocuklar makiniste kimin dilini çıkarır, kimin nanik yapıp onu kızdırır, o da yanındaki kömürden bir avuç alıp çocukların üzerine atar. Bu sahne her gün tekrarlanır ve böylece kömürümüz açıktan gelir.

Kocaman Laflar

- ★ Kadının güzelliği otuz yaşına kadar tabiatın yapısı olarak kalır. Otuzunu geçince güzelliği laboratuvar yapısı olur.
- ★ Memnu aşk, memnu ticaret gibidir. İkisi de iftâsla neticelenir.
- ★ Bazı kadınların kocalarına verdikleri öpücükler bayat yemek gibidir.
- ★ Evli kadınlar, hayâl kırıklığına uğramamak için, nişanlılık zamanında eşlerinden aldıkları aşk mektuplarını okumamalıdır.
- ★ İlk aşk; evlilik hayatının tadını kaçırmaya yardım eden bir hâtradır.
- ★ Anne, düğün gününde kızına öğüt verir: «Kızım unutma ki evlilik bir nevi alış verıştır; kocan sanlı kâfi miktarda para vermezse... sen ondan al!»
- ★ Pitigriilliye sormuşlar: «Karı koca bir odada mı yatmalı yoksa ayrı ayrı odalarda mı?...» Şu karşılığı vermiş: «Ayrı ayrı şehirlerde...»
- ★ Sık sık koca değiştiren bir film yıldızının not defterinden: «..... Tecrübeler bana öğretti ki: Kocalar yalnız iki çeşittir... Kötü koca ve çok kötü koca...»
- ★ Neden bazı kadınlar hem kocalarını sevmeyiz, hem de onu başka kadınlardan kıskanırlar!..
- ★ Romada bir mecliste kadınların erkeklerden fazla yaşadıklarından bahsediliyordu. Orada bulunan Alberto Şordi tasdik etti: «Evet, bilhassa dul kadınlar!»
- ★ Örnek kıca: Karısına yeni arabasına gösterdiği ilginin aynını gösteren kocadır.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 55 —

Bakalım Ülfet beyimiz ne âlemde diye, kaşpuyiserimin eteklerini düzeltmek bahanesile ayağa kalktı.

Ülfet bey, demin oturduğu locadan yok olmuş, nihayet, kapının yanındaki localardan birine beca-yış etmiş.

Şüphesiz, ondaki de aynı korku...

Ne âdi ruhlı, süfli yaradılışlı adamlar; ne sefil, rezil insanlar!..

Bu tiynette olduklarını bilseydim, yüzlerini ilk gördüğüm gün, suratlarına tükürürdüm.

Kendimizi çayıra atarken, oyunun bitmesine daha üç perde vardı.

Ayşe hanım:

— Bu biçim tiyatro ziyade olsun, böylesini Allah düşmanına seyretti-rmesin. Buna eğlence demezler, cehennem azabı derler. Bir daha adımımı atarsam ayaklarım kırıl-sın!.. diyerek, arkasına bile bak-madan, Kurbağalıya doğru öyle bir koşuyor ki...

21 Haziran, cumartesi

Enişte, dün gece de gelmedi. Şa-ka maka merak etmeğe başladım.

Kanarya: (Acı patlıcanı kırığı çal-maz. Neredeyse hacıyatmaz gibi, düşer!) diyor ama, onun da merak-ta olduğu belli:

Bugün cumartesi. Hacı bey: (Per-şembeye gelmezsem, cumartesi yüz-de yüz oradayım!) dedi.

Bu adamın elinden yakayı sıyr-mak ta kolay bir mesele değil...

Ayşe hanım, üzüntümün farkına varıyor:

— Hiç aldırma, umursama, diyor. Onu at cambazındaki cambazlar gibi atlatmazsam, palyaçolar gibi teker meker yuvarlamazsam, sen de kahkahaları atarak seyretmezsen, şu parmağımdaki cıgaranın ateşi, göz bebeklerimi kavursun!..

Aynı zamanda da, ihtarı unutmuyor:

— Vakit öğle oldu. Zorba mı, çor-ba mı, her ne karın ağrısı ise şim-di damlar. Biraz saçını, başını top-la; pudra mudra, lāvanta mavanta sürün; arkana ligolte gömleğini giy; entariye, çoraba lüzum yok... Şayet üşürsen pike hırkamı al. He-rif gelince, hırkayı, çıkarıp, ligolte gömleğin üstüne şal örneği atkıyı örtüp, yanına çıkarsın.

Kaç gündür, Agavni de değişti, bambaşka insan oldu. O neşesinden dırulmayan, çenesi durmayan ka-dın aşağı kattan ayrılmıyor, ağzını açmıyor, süklüm büküm dolaşiyor. Yemeği yemiş, henüz sofradan kalkmıştı. Lāvabonun önünde saç-larımı tırtırdım.

— Agavni hanım, hul.. Evdeler mi? diye eniştenin sesi...

Enişte, o sabah güneş doğmadan, sokağa fırlamış. Erenköy deyip doğ-ru Molla beyin köşküne yavaşmış... Molla bey, uykuda imiş; uyandırt-mış.

Topaç, enişteyi görür görmez, diz-lerinin bağı çözülüp olduğu yere çö-ktürmüş; sapır sapır titremiş.

— Kim geldi?... Kapıda mı bekli-yorlar?... Beni mi götürcekler?... di-ye kendini paralamış.

Enişte, yeminlerle, kasemlerle te-min ededursun, o bir türlü inan-maz:

— Aman birader doğru söyle; en'am bul, Kur'an getir, üstüne e-lini bas, öyle yemin et!.. diye yal-varıp yakarır, enişte yeminleri tek-rarladıkça, gene kanaat etmiyerek:

— Ağzına bir lokma ekmek al; yalının varsa boğazında kalsın! di-ye yemin ederek yut! deyip çırpı-nmış.

Nihayet inanmış, yüreği rahat et-miş yüzü gülmüş ... Hemen rakı tepsisini emretmiş...

Enişte:

— Uzatmıyalım, diyordu, neticeyi şekli mâkul ve müstahsene raptet-tik; turnayı gözünden vurduk.

Beni, Kanarya'nın yanına oturup,

kendi de önümüzde diz çöküp an-latmağa girişti:

— Molla bey, çent senedir elemi mesane ve ziki idrar çeker. Muzia-rip değil ya, hafif tertip rüzgârı... Etibba, ötedenberi kendisine Çırcır suyu muşunu tavsiye ededurlar... Bu vesileden bilistifade, derhal mü-şarünileye teklifi âtiyi ettim: Va-kit fevvetmeden, Sarıyere nakli ha-ne.. Rica ederim, sözümü kesme-yin de keyfiyeti nereye bağlayacağı-mı beyan edeyim... Sarıyerin hücre bir mıntakasındaymış, birbirine mülâ-sık ve aynı bahçe dahilinde, iki köşk... Açıkçası, filhal bulunduğumuz şu çilehane ile Ebusahifin köş-kü vaziyetinde, yekdiğere mürur ve ubur âsan, fevaidi bittetürbe aşıkâr ve ayan, iki bab hane istikrâsı... Bir! Mollayı müşarünileyhin, diğeri bizlerin... Şu kadıköyünden semti bâide gidip bir müddet izi kaybet-menin muhassehatını da unutmıya-lım.

— Başka yer kalmadı da şimdi İstanbulun öbür ucuna mı gidece-giz? demiş bulundum.

Kanarya, enişteyi gölgede bırak-cak derecede ağzını açtı:

— Boğaziçinin kibarlığı, lâtifli-ği, cennet misallliği... Sarıyer sula-rının civcivliği, neşeliliği, kalabalılı-ğı... Cuma ve pazarları, bayram yerlerinden farksızlığı; bayağı gün-lerde bile insanla kaynağı... Hünkâr suyundaki Memduh'un sazı ve Küçük İsmail'in kumpanyası... Çırcır suyundaki Tatyozun takımı ve hokkabaz Yasefin oğlu... Sultan suyundaki davul zurna ve Hamdi-nin orta oyunu... Paraşol arabalar-

da, beylerle yarış ede ede, seyre gidip gelmenin keyfi... Eşeklerde, hoplaya zıplaya, dağlara çıkmanın zevki... Büyükdere de mösyöler, ma-damlar arasında, piyasa etmenin alafrahallığı...

Kanarya, nefes almadan söyler-ken, eniştenin:

(Hay yaşa!.. Hay varol!.. Hay ömrüne bereket!..) demekten, kal-kıp kalkıp oturmaktan takati tüke-niyordu

Ne dersiniz, evler tutulmuş bile. Eniştenin kaç gündür görünme-mesinin sebebi, bu meşguliyeti imiş.

Topacı ikna eder etmez, daki-ka geçmeden, köşkten çıkmışlar. Dörtmala İstanbula geçip Boğaziçi vapuruna atlamışlar, doğru Mesar-burnunu boylamışlar.

Sarıyerin en güzel, en havadar, aynı zamanda en hücre bir nokta-sında, yanyana iki ev bulmuşlar; hemen peyini verip tutmuşlar.

Enişte, dilini damağında şapır-data şapırdatta, frenkögmeğinin düğmesini açtı; boynuna asılı olan kirli torbasını, göğsünden çıkardı.

— İşte Kazaskerzademizin inay-et buyurduğu, nakil masrafı da avucumuzda! diyerek 30 lirayı say-dı.

Küt, küt, küt!.. Aşağıdaki kapı vuruluyor.

Ayşe hanım:

— Aman ses etmeyin çocuklar, galiba Hacı bey geldi! diyerek eteklerini kavrayıp pencereye koşar-ken ekmekçinin sesi:

— Francala da bırakayım mı?

Kanarya, enişteyi karşısına çek-miş:

— Hazır sırası iken, dara gelme-den kulağını bükeyim de aradan çıksın!.. diyerek, talimatı verdi:

Hacı bey, kapıyı çalar çalmaz, Kanarya, terliklerini eline alıp ve telâşlı bir hal takınıp, çekingen bir vaziyette, karşılayacak. Aman Hacı beyciğim, diyecek, aksiliğe bak, olanları sorma, Çerkes Hasip paşa hazretleri buyurdular... Paşa ahret biraderimdir; ana baba bir kardeşten ilerimiz var, noksanımız yok...Eksik olmasın, arasına teşrif edip bizi yoklar, hatırımızı sorar, gönlümüzü alır... Rica ederim ku-sura bakmayın, pırtırtı çatırtı etme-den, gizlice sizi şu küçük odaya alayım... Aman öksürüp möksür-meyin ha; malûma, erkek sesini duyunca kimdir diye soruverirse... Paşa çok durmaz; bir kahve içip, beş on dakika oturup gider.

(Devamı var)

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

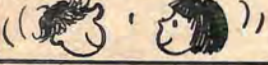
çizen:

BÜLENT
SEREN

45

İMDİYE KADAR ROMANIMIZIN TEK KAHRAMANI OLAN ALFRED MÜLLER, ATILDIĞI BÜYÜK MACERANIN İSSİZ BİR YOLUNDA, FREDERİK ŞÜLLER İLE KARŞILAŞMIŞTI...

BUNDAN BÖYLE MACERA, BU İKİ KADARIN KADER-BİRLİĞİYLE DEVAM EDECEKTİR...

AZIZİM ALFRED MÜLLER, KARNİMİZİ DOYURMAK İÇİN, BENDE BİR MİKTAR EKMEK BULUNDUĞUNU MÜDELEYEBİLİRİM...

OH, NE SAADET... VİYANA'YA KADAR BİRLİKTE SEYAHAT EDECEĞİMİZE GÖRE, BUNU PAYLAŞMAMIZDA BİR MAHZUR OLMADIGINA BEN DE EMİNİM!

AFİYETLE VİYANİZ ÖYLEYSE...

TESEKKÜR EDERİM!

KARINLARINI DOYURDUKTAN SONRA GÜN KARARINCAVA KADAR YÜRÜDÜLER...

AMANIN FREDERİK ŞÜLLER!... KOSKOÇA BİR ŞEHİR GÖRÜNÜYOR, NERESİDİR ACABA?...

BİLMİYORDUM VALLA... HİÇ TE BİZİM KÖYLERE BENZEMİYOR...

BİR YOLCUYA TESA-DÜF ETTİLER...

BU ŞEHİRİN İSMİ NEDİR MÖSYÖ?...

SİZ YABAN-CI MİSİNİZ?...

EVET!

BURADA NE ARIYORSUNUZ?...

PARA KAZANMAK İÇİN SEYAHAT EDİYORUZ MÖSYÖ!

PEKALÂ, ANLAŞILDI... BU ŞEHİRİN ADI MÜNİH'TİR!

DEMİK HALÂ ALMANYA'DAVIZ! KÖYDEYKEN, PAPAZDAN DERS ALIRKEN, BÖYLE BİR ŞEHİRİN ALMANYA'YA AİT OLDUĞUNU DUYMUŞTUM!

ALLAHAİSMAR-LADIK, TESEKKÜRLER EDERİZ MÖSYÖ...

BİRÂZ YOL ALDIKTAN SONRA, ŞEHİRİN İLK SOKAKLARINA VARDILAR.

ŞEHRE GİRMEYEN, ŞURADA TALİHİMİZİ BİR DENEYELİM! BÜYÜK BİR EVİN ÖNÜNDE BEN KEMAN ÇALAYIM, SEN ŞARKI SÖYLE, BAKALIM PARA VEREN OLACAK MI?

DÖRT KATLI BÜYÜK BİR BİNANIN ÖNÜNDE DURDULAR.

ŞİMDİ HANGİ HAVAYI ÇALALIM?...

HANGİSİ OLURSA... BEN HEPSİNİ SÖYLEYEBİLİRİM!

ÇOK GÜZEEL... STRAUSSAN BİR PARÇA ÇALACAĞIM, DİKKAT!...

DOSTUM HÂRIKA KEMAN ÇALIYOR...

ARKADAŞIMIN NE HÂRIKULÂDE SESİ VAR!...

DEVAMI VAR

— 68 —

— «Sana bayılıyorum.»
— «Sahi mi?»
— «Tabii sahi.» April'in elbisesinin fermuarını açmağa çalışıyordu.
April, «Ben seni seviyorum,» dedi.

— «Sahi ya?»
— «Sahi ya. Senden nefret ediyorum.» April'in sesinde nefret yoktu, bu sözleri gayet tabii bir tavırla söylemişti.

— «Öyle olsun. Zararı yok...»
— «Yok mu?»
Jeffrey, «Yok ya,» diye cevap verdi. Sonra April'i öptü. «Zararı yok.»

— «Isırma!»
— «Peki ısırma.»
April tekrar tatlı, «Senden nefret ediyorum,» dedi.
— «Pekâlâ.»

Elbisesi çıkınca üşümeğe başlamıştı April. Jeffrey, «Ahhh,» dedi. Sonra genç kıızı kucağına aldı. April sarhoş sarhoş, «Bu son anlardaki aşk sahnelerine benziyor,» diye düşündü. «Yakışıklı kahraman genç kıızı kucağına alarak saten örtülmüş karyolaya götürüyor.» Jeffrey başını çevirdi, karyolayı arıyordu anlaşılan. Fakat odada ne karyola, hatta ne de sedir vardı. April kucağında kapiya doğru yürüdü, tokmağı çekti. April düşmemek için gencin boynuna sıkı sıkı sarılmıştı. Gözlerini yumdu... Jeffrey onun kulağına, «Sevgilim, diye fısıldadı. Sonra karyolayı indirdi.

April, «O kapının ne olduğunu ta başından beri biliyordun,» diye düşündü. «Odaya ilk girdiği zaman yatağın neredede olduğunu biliyordu. Bunu ancak Chet'ten öğrenmiş olabilir.» O kadar utanmış, o derecede fena olmuştu ki, yataktan fırlamak istiyordu. Fakat çok geçti artık. Gözlerini kapıyarak, cinin biraz evvel içinde uyandırdığı hislere tekrar kendini kaptırmaya çalıştı. Evet, hayat çok hoştu, çok çok eğlenceliydi... Çok eğlenceli!..

★

22

BARBARA

O bahar Barbara Lemont'un kıızı Hillary dört yaşına basmıştı, Barbara ise henüz yirmi ikisindedi. Hillary ile onu parkta dolaşırken görenler ana kızdan ziyade, iki kardeş olabileceğini düşünüyordular. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

Barbara işinde bir hayli muvaffak olmuştu. Her ay, mecmuade iki sütunu vardı. Kozmetik kumpanyalarının yeni bir ruju ve tırnak cilasını lânse etmek, kimyevi madde müesseselerinin, yeni bir sun'î ipliği tanıtmak için verdiği kokteyl partilere gidiyordu. Genç kadın martini içip, kürdana takılmış minicik sosisler yiyor, uzun boylu zavıf modellerin renkli köpüklerin arasında banyo yapmalarını, acıpkıllarla ortada dolaşmalarını seyrederiyordu. Modeller bu işte saat

başına on dolar alırlardı. Barbara'ya ise bu iş için para filân verilmediği yoktu. Genç kadın orta yaşlı, evli erkeklerle de tanıştıyordu. Bunlar yüzlerinde bu partiyeye neden davet edildiklerini bir türlü anıyamadıklarını belli eden bir ifadeyle etraflarına bakınır dururlardı. Bunlardan bazıları genç kadını yemeğe davet eder, fakat Barbara bu teklifleri kabule yanaşmazdı. Barbara bu arada çalıştıkları moda mecmualarındaki modellere benzeyen otuz kırk yaşlarında kadınlarla ve koyu yeşil naylon çorap giyip, gözlerini iyice boyayan kendi yanında kızlarla da tanıştı. Bu, nihayet Barbara'nın da kendine bir yer yapabileceği garip bir dünyaydı. Herkes onu tamıyor, Barbara'yı kendilerinden sayıyorlardı. Halbuki genç kadın o dünyaya ait olmadığını da öyle iyi biliyordu ki. Zira bu partilerden sonra daima yapayalnız evine dönerdi. Yirmi beş senelik eşyalarla dolu bir ev. Oturma odasında bir çocuğun üç tekerlekli bisikleti... Ve durmadan dinlenmeden işleyen televizyon...

Barbara geceleri, yorgun olduğu ve düşüncelerini iyice kontrol edemediği zamanlarda Sidney Carter'i düşünürdü. Bazan da yemekten sonra Müdürlerle dolu asansörle çalıştığı kata çıkarken adamın hayali gözlerinin önüne gelirdi. Onun ne yaptığını düşünür ve garip bir memnuniyete de kapılırdı. «Şimdi yemek yiyor... Şimdi trende, gazeteleri okuyor.» Gece treninden pek emin değildi, zaten bunu düşünmeğe başlayınca da kalbi burkulurdu. O zaman Sidney'in maceradan maceraya koşan, onu beğenecek fakat kendisine hiçbir zaman aşık olmayacak, olgun bir kadınla kokteyl içmekte olup olmadığını kendi kendisine sorardı.

O bahar Barbara'nın eski kocası Mac tekrar evlendi. Bu haber'in onda uyandırdığı hisler pek karmaşık oldu: Şok, korku ve genç adamın hakikaten mesut olmasını istediği için duyduğu sevinç... Fakat Barbara asıl hayatının mühim bir devresinin kat'i surette sona erdiğini düşünmekteydi.

Mac bir gün telefon ederek Hillary'yı alıp, karısıyla tanıştırmak istediğini söyledi. Barbara evvelâ müthiş bir korkuya kapıldı.

— «Dünyada ondan başka hiçbir şeyim yok,» diye düşünüyordu. Sonra kızının kendisini çok sevdiğini, dört senedenberi de yanında olduğunu hatırladı. «Peki,» dedi. «Olur, Mac. Gel de al.» Genç adamın karısını Barbara'yla tanıştırmayı doğru bulmadığı belliydi. Barbara da böyle bir teklifte bulunmadı. Bir zamanlar sevdiği erkekçin karısıyla tanışmak hoşuna gitmiyecekti, zira aklına o zaman Sidney gelecekti Barbara'nın.

Bir pazar günü Mac apartmana gelecek, Hillary'yı alıp ve karısının beklemekte olduğu otomobile götürdü. İşte o anda Barbara ga-

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

rip bir hisse kapıldı. Sanki o çağlayarak, köpürerek akan bir nehrin ortasında dımdık duran bir kayaydı. Etrafında her şey değişiyordu, bir değişmeyen kendisiydi...

Baharın ilk sıcak gününde iki şey oldu. Barbara sonradan o günü hiçbir zaman unutmayacağını düşündü. Zira dört saat içerisinde değişirmiş, hiçbir şeye inanmazken, birdenbire hayatın hakikaten harikulâde olduğunu anlayıvermişti...

Barbara o gün çok işi olduğu için odasında yemek yedi. Sonra birdenbire de kapalı odaya tahammül edemiyerek pencereyi ardına kadar açtı. Eğilerek dışarıyı seyre koyuldu. Aşağıda insanlar yürüyor, taksiler süratle ilerliyordu. Barbara derin bir nefes aldı ve kalbi birdenbire çarpmağa başladı. Ağlıyordu o. Fakat göz yaşsız, insanın boğazını tıkayan, dudaklarını kurutan bir ağlayıştı bu. Ağlıyordu, çünkü bahardır... Hava sıcaktı... Kendisi yalnızdı... Ve artık yaşamağa tahammül edemiyecekti... Sevmek hislerini paylaşmak istiyordu, ama buna aldiran yoktu ki... Telefon çaldığı zaman evvelâ bunu duymadı bile. Sonra uykudaymış gibi dönerek, ahizeyi kaldırdı.

Telefonu neden açtığını da biliyordu. Zira konuşmak niyetinde değildi, telefonu kapayacaktı. Sonra garip bir merakla, «Allo,» dedi.

— «Barbara...»

— «Oh...»

— «Barbara... Ben Sidney.»

Genç kadın tekrar, «Oh,» diye rek koltuğuna çöktü. Telefonu da iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

Sidney, «Büroda olacağını zannetmiyordum,» dedi. «Fakat şansımı bir deneyeyim dedim...»

— «Nasıl?» Barbara sesindeki sükûnete, hislerini belli etmeyeşine şaşmıştı.

— «Çok iyiyim. Ya sen?»

— «Ben de öyle.»

Sidney, «Düşünüyorum,» diye mırıldandı. «Sen öğle yemeğini yedin mi?»

Barbara aptal aptal tekrarladı.

— «Öğle yemeği?»

— «Biliyorum, seni son dakikada davet etmemi lüzum. Fakat iş arkadaşlarımla buluşacaktım, biraz evvel onların gelmiyeceğini öğrendim. Bu hafta başka boş günüm de yok. Onun için sana telefon ettim.»

Barbara, «Çok şaşıtm,» dedi.

— «Benimle öğle yemeği yer misin?»

Barbara titriyordu. Fakat yine sakin bir sesle, «Evet,» diye cevap verdi. «İstersen bizim binanın kapısında buluşalım.»

Avlar evvel yaptığı gibi binanın önünde Sidney'i bekledi. Adamın kendisini değişmiş bulup bulmayacağını düşünüyordu. Sidney'in onu birdenbire aramasının sebebini anıyamamıştı, fakat bunu tahlil etmeye de istemiyordu. Bütün bildiği bir an evvel pencereden bakar ve acı acı mânâsız, ehemmiyetsiz bir noktacı olduğunu düşünürken, birdenbire her şeyin değişmiş olduğuydu. Ona fevkalâde bir şeyler olacaktı gibi geliyordu. Fakat sukutu hayale uğramamak için başına gelebilecek en feci hâdiseyi düşündü. «Benim o sütunu yazmamı istemi-

yor artık.» Bu da fena bir şeydi tabii. Fakat Barbara bu tahminine de pek inanmadı.

Sidney taksiden indi. O kadar değişmemişti ki, Barbara âni bir korkuya kapıldı. Geçen yazdaydı ve hiçbir şey değişmemişti. Genç kadın Sidney'i hâlâ sevdiğini, onu cailma seveceğini anladı. Onu en çok korkutan da bu oldu zaten.

Sidney ona yaklaşıp tebessüm etti, sonra o sanki bir iş arkadaşymış gibi elini uzattı. Barbara ne yapacağını bilmiyordu, adanın elini sıktı. Sidney, «Merhaba,» dedi. «Hiç değişmemişsin.»

— «Öyle mi?» Barbara korkuyla gülüyor, hislerini belli etmemek için ona bir şeyler bulup söylemeğe çalışıyordu.

— «Dışarıda yemek ister misin?»
— «Evet.»

Lokantaya doğru yürümeğe başladılar. Sidney ona yan gözle bakarak, «Mesutmuşsun gibi bir halin var,» dedi. «Daha doğrusu hayatından memnun gibisin.»

Barbara, «İşimi çok seviyorum,» diye cevap verdi. «Çok enteresân...»

— «Sen de âşık olmuş insanlara has bir hal var. İnşallah sadece işine âşık değilsin.»

Genç kadın sahte bir neşeye cevap verdi. «Ben işine âşık olacak tip kadınlardan değilim.» Omuzunu silkti. «Belki de sadece bahara âşığım. Böyle şeyler olur.»

Sidney, «Seni görmiyeli o kadar çok oldu ki,» dedi.

Merdivenlerden inerek, fiskiyeli havuzun hemen yanındaki masaya oturdular. Barbara, «Burası çok hoş,» dedi.

— «Ne içmek istersin?»

— «Bir martini, lütfen.»

Sidney, «Seni görmiyeli o kadar çok oldu ki,» diye tekrarladı. «Senin artık nişanlandığını zannetmiyordum. Hatta bazı gazetelerdeki ilânlara da bakıyordum.»

— «Sahi mi?»

Sidney başını salladı...

— «Nişanlanmadım.»

Sidney, «Fakat âşık,» dedi.

Barbara sanki bu hiç mühim değilmiş gibi bir tavırla gülümsedi. «Hayır, bugün âşık değilim.»

Garson Martinileri getirdi. Sidney'e Barbara birbirlerine gülümseyerek bir yudum aldılar. Sonra yine birbirlerine bakarak tebessüm ettiler. Barbara neredeyse bayılcaktı...

Nihayet Sidney, «Seni özledim,» diye mırıldandı.

— «Herhalde çok değil.»

— «Bilâkis... Çok özledim.»

Barbara, «Ben de seni özledim,» diye fısıldadı.

— «Barbara...»

Genç kadın, «Beni neden aradın?» dedi.

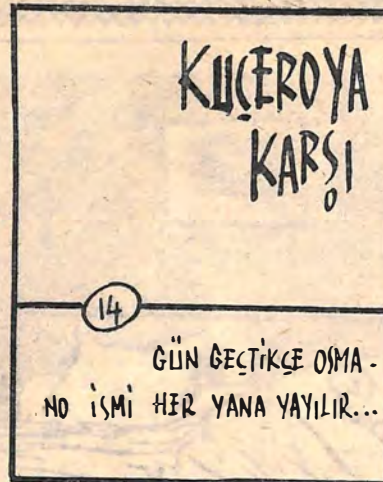
Sidney sanki tatilini nerede geçireceğini anlatırmış gibi sakin bir tavırla, «İki hafta sonra boşanmam katilesecek,» dedi.

— «Boşanman mı?»

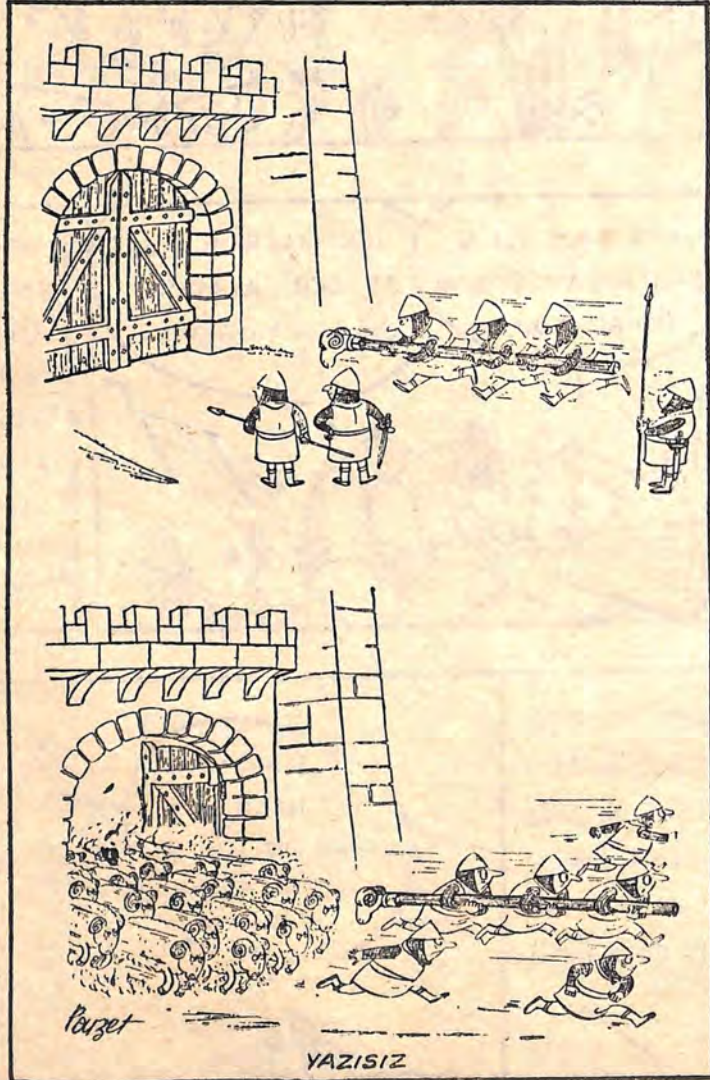
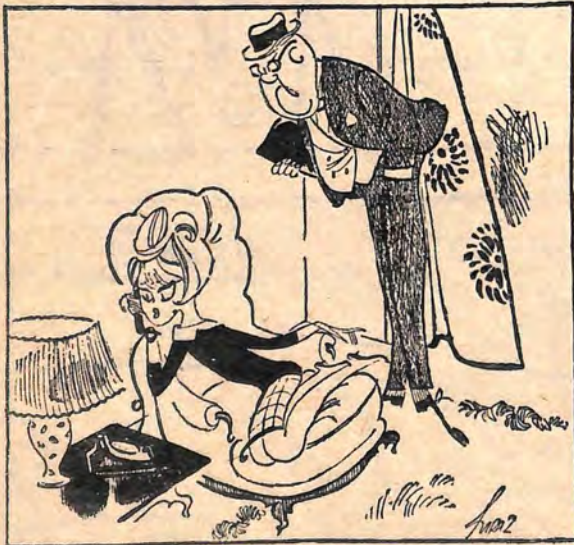
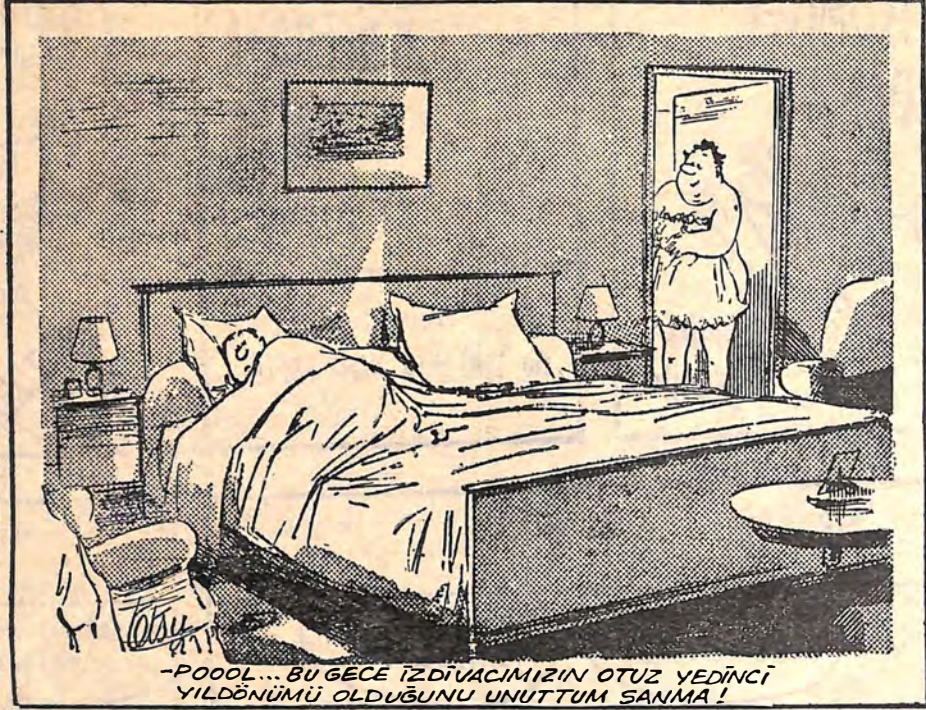
Sidney omuzlarını kaldırdı. «Böyle şeyler oluyor.»

— «Evet... Herhalde.»

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

PİVALE yi
Alan
Memnun..

**Satan
Memnun**

PİVALE
MAKARNASI

NEVZAT

Ak. 7

*Yurdun ve Dünyanın
Dört Bucagında*

Reklâmlarınız için

En Geniş Reklâmcılık Örgütü

Basın ilân Kurumu

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No: 1
İstanbul

Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

Şubeler :

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. B. D.	İsveç
Almanya (Federal)	İsviçre
Almanya (Demokratik)	İtalya
Avusturya	Japonya
Avustralya	Lübnan
Belçika	Macaristan
Bulgaristan	Norveç
Çekoslovakya	Pakistan
Danimarka	Polonya
Fransa	Portekiz
Hollanda	Romanya
İngiltere	Yugoslavya
İspanya	Yunanistan
İsrail	

Basın - 22252 - 8

KLOROFİLLİ Mental TABLETLERİ

Soğan, sarımsak ve rutün kokuları ile ağız ve vücuttan
intişar eden nafoş kokuları izale eder.
Ağızda eritilen tabletlar lâtif bir rayiha bırakır.

Ak. 9

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri

B İ N N A Z

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum
trajedisi de ilâve edilmiştir.

Yusuf Ziya Ortaç, gençliğinde yazdığı bütün şiir-
leri sıkı bir süzgeçten geçirdikten sonra hepsini bir
araya topladı.

Yusuf Ziya Ortaç, bu gençlik şiirlerine aruz vez-
nile yazdığı şiirleri de ekledi.

Yusuf Ziya Ortaç, bu kitaba, son aylarda yazdığı ve
hiç bir yerde neşretmediği en yeni şiirlerini de koydu.

Fiatı 5 Lira

Umum satış yeri: AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak. 10

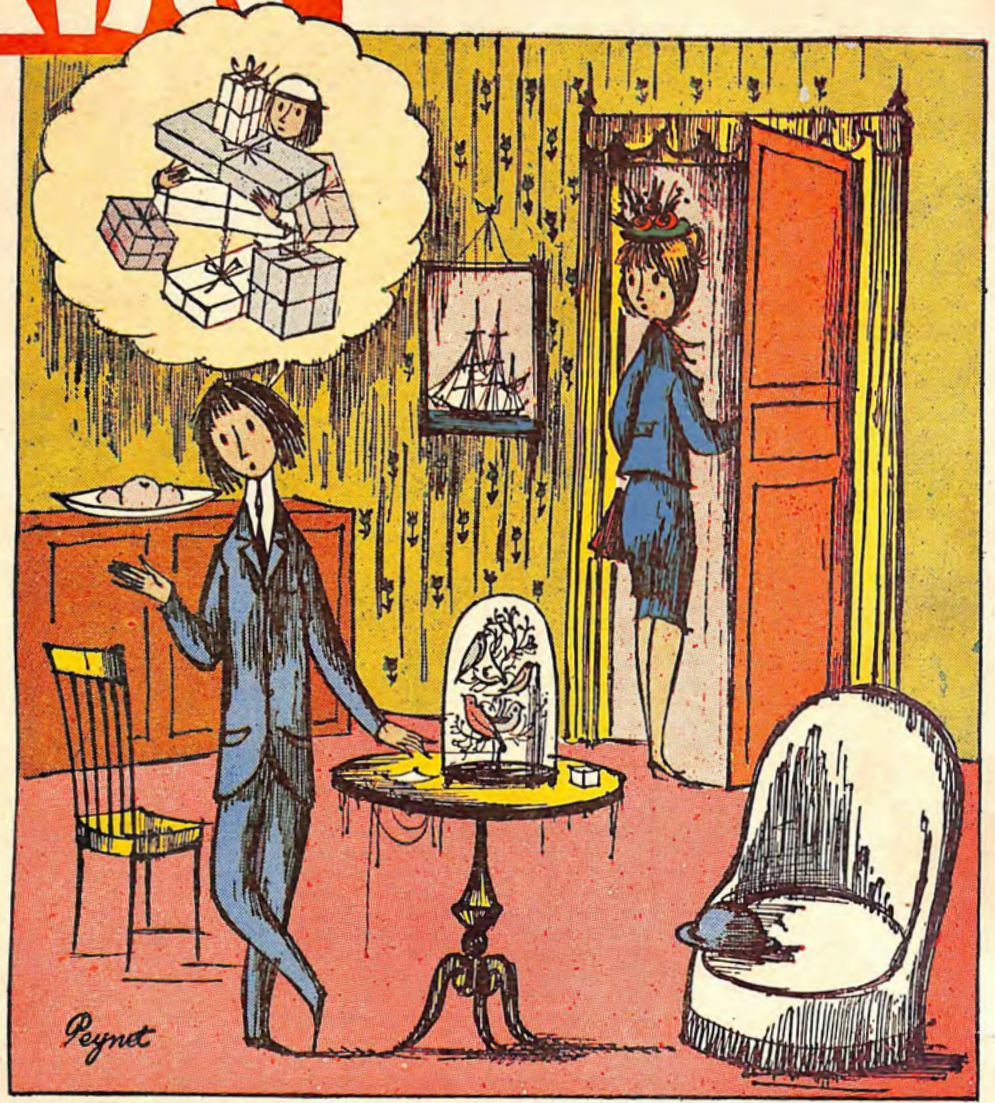
AKHABALAR

-PATRONUN BİR SALDIRGAN OL-
DUĞUNU NİÇİN SÖYLEMEDİNTİZ ?
-VALLAHİ, BANA HİÇ SALDIRMADI Kİ!

-BOŞUNA UĞRAŞMA, BUNLAR
YEMEK BİLE YEMEDİLER!

-ŞAİRİM, YİNE HAYALLER İÇİNDESİN...
-HAYIR SEVGİLİM, MAĞAZALAR İÇİNDEYİM!

-YANLIŞ GÜSTAV YANLIŞ, BEN BU TARAFTAYIM !..

-BU DÜNKÜ NİŞANLISINA BENZEMİYOR...